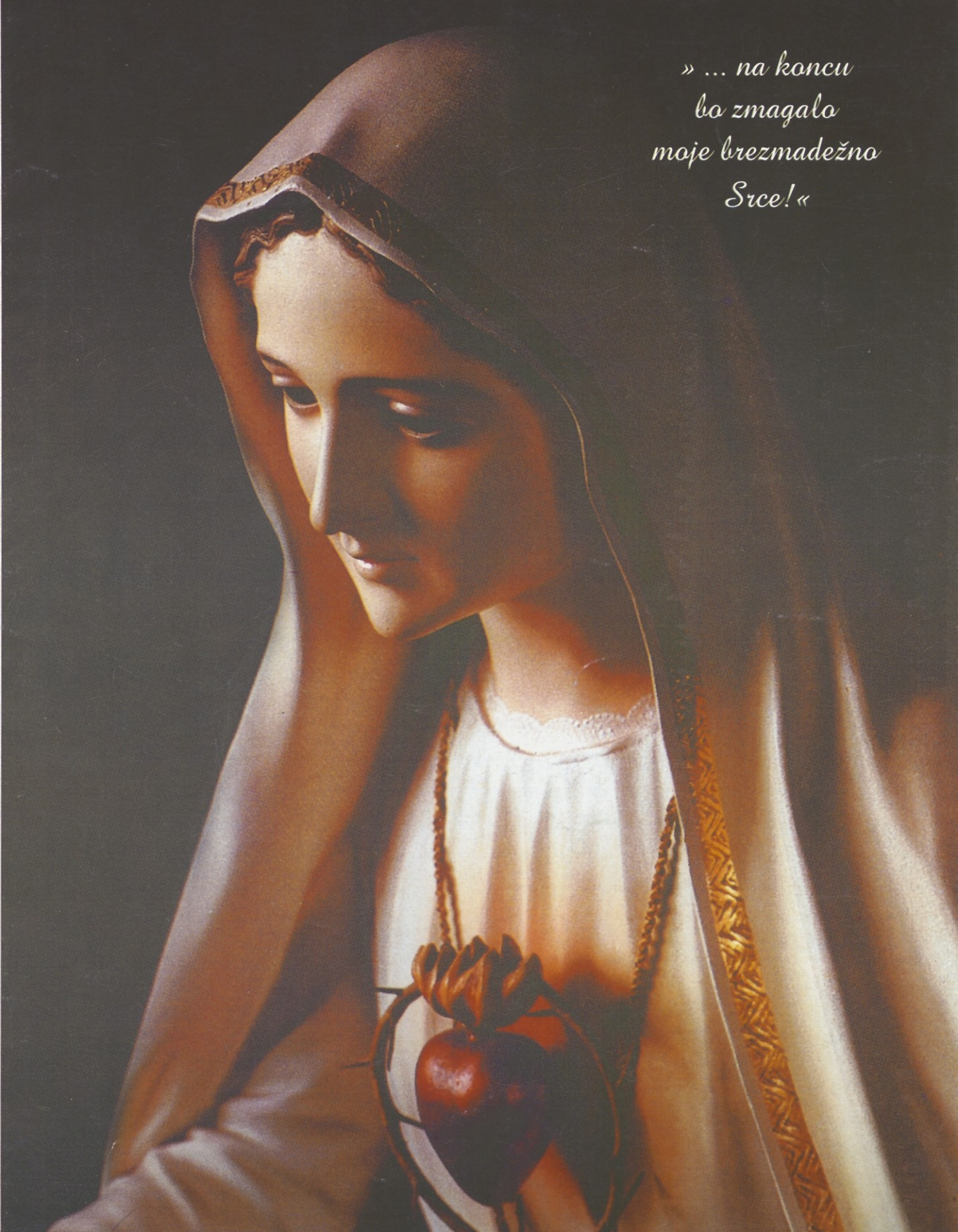

» ... na koncu
bo zmagalo
moje brezmadežno
Srce!«

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 73

9 • 10

SEPTEMBER • OKTOBER 2006

Dan slovenske državnosti v Buenos Airesu:

poklon veleposlanika RS prof. Avgušтина Vivoda
pred domobranskim spomenikom, nastopi v
dvorani, dekliški zbor »Milina« (Mojca Jelenc), ob
oglah Anka Savelli Gaser.

Foto Marko Vombergar

STIK Z NEVIDNIM BOGOM

PAVLE NOVAK

Molitev je pogovor z Bogom. Ta najbolj preprosta in razširjena opredelitev molitve že sama po sebi nakazuje dvojno: da se po eni strani preko molitve lahko pride v stik z Bogom, po drugi strani pa predstavlja težavo, ker to ni običajna pot, da bi prišli po človeško v stik z nevidnim Bogom. Težko je reči, kako bi se človek pogovarjal z nekom, če nima sogovornika pred sabo. Podobno se dogaja tudi z molitvijo. Kako naj se pogovarjamo z Bogom, če ne poznamo Njegovega načina govorice. Tudi, če bi hotel izsiliti nekaj pri Bogu, bi tega ne mogel narediti kot bi si to sam zamislil. Bog ne uslišuje naše potrebe po naši želji. To pa še ne pomeni, da ne uslišuje.

Molitev je posebna izkušnja, potrebno je, da se je naučimo. Koliko truda potrebujejo starši, da naučijo novorojenčka govoriti, še več je potrebno, da shodi, še toliko več, da se nauči povezovati naučene stvari in jih potem začne uporabljati v svojem življenju. Najmanj kakšno desetletje je potrebno, da otrok zna pisati, razmišljati in da začne reševati razne težave, s katerimi se začne spopadati v življenju. Najmanj dve desetletji, da postane kolikor toliko samostojen, da začne živeti svoje samostojno življenje v družbi.

Kako pa z molitvijo? Z molitvijo bi lahko vzporedno razmišljali kot z rastjo vsakega človeka. Najprej je obdobje, ko se je potrebno naučiti molitve, potem obdobje, ko začnemo razmišljati, zakaj molimo in nato šele sledi obdobje, ko z zaupanjem stopamo v odraslost naše molitve. Ta odraslost molitve se kaže v tem, da postane sestavni del našega življenja, kot neka nuja, brez katere bi težko

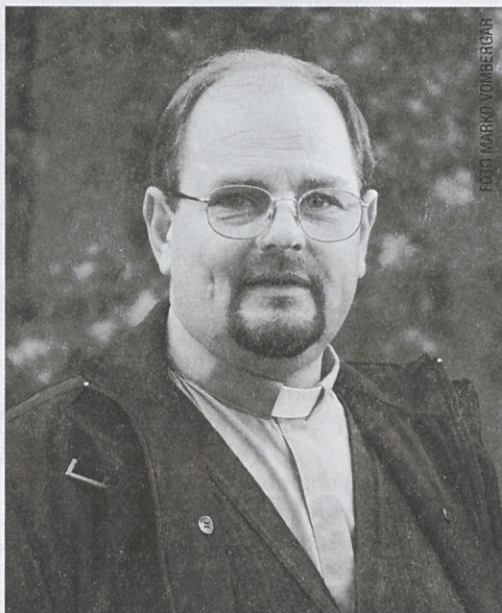

FOTO MARKO VONBERGAR

živeli. Od nas je odvisno, na kateri stopnji odraslosti molitve ostanemo.

Morda bi bilo dobro, če skušamo utemeljiti smisel molitve. Danes iščemo rešitve ali pomembna sredstva za naše brezskrbno življenje vsepovsod. Iščemo to, kar bi si vsak človek želel v svojem življenju: srečo in veselje, a pri tem iskanju ostajamo le redkokdaj zadovoljni. Kaj se nam dogaja? Smo zgubili kompas? Iščemo in iščemo pa ne najdemo pravega izhoda. Smo v času, kjer človek postavlja v ospredje samega sebe in je sam sebi zadosten. Pozablja, da ni vse v materialnem svetu, da

človek ni le materialno bitje, ampak tudi duhovno. Do tega se je človek dokopal že v antiki, zgleda pa, da mora do ponovnega odkritja duhovne plati priti znova v drugačnih okoliščinah, ki so morda težje, saj sestopiti s prestola samozadostnosti ni lahko.

Moč molitve moramo odkrivati v tem, da nismo sami. V času globalizacije živimo marsikdaj osamljeni kot v puščavi in nam ravno izkušnja molitve dá potrebnega stika z Bogom, ki želi usmerjati in voditi vsakega posameznika, nam pa, kot kristjanom, daje še posebno priložnost v skupnosti, občestvu vernih.

Mesec oktober je mesec rožnega venca. Ta posebna molitev nas v obliki ponavljanja in hkratnega premišljevanja Jezusovega in Marijinega življenja vtaplja v skrivnost odrešenja, spominjajoč se Jezusovega zgleda in poslanstva. Devica Marija ima pri tem odločilno vlogo. S svojim življenjem, s svojim opazovanjem takratnih dogodkov nam daje zgled, kako naj doživljamo izkušnjo premišljevanja, pogovora, predvsem pa poslušanja Božjega nagovora. Njej ni bilo lahko

sprejeti razvoja dogodkov Jezusovega življenja. Vendar z zaupanjem v Božji načrt se je prepuščala navdihom, ki so ji kazali pot.

Molitev je bistvenega pomena za našo osebno rast, da postanemo odrasle osebnosti, ki ne gledajo na življenje kot na skupek slučajnosti in zaporedja dogodkov, pri katerih nimamo kaj dosti besede. Drugič pa zaupanje, da Bogu ni vseeno, kaj se z nami dogaja in da nam daje moč, da vsakdanje preizkušnje, težave in uspehe sprejmemo kot izziv in ne kot usodo. Ta resničnost zahteva od odraslega kristjana sodelovanje z Bogom. Brez osebnega stika pa ne more biti pravega sodelovanja. Človek potrebuje Boga, Bog pa želi stika z njim. Želi biti z njim in si želi sodelovanja.

Zgled dobrih molilcev je priča, da to ni zaman, da je danes molitev še vedno aktualna in potrebna, morda še toliko bolj, ker nam naš svet ne ponuja tistega, kar je za nas najbolj pomembno: to je mirno in varno sožitje in enake možnosti za vse. Kdor ima pristen in globok stik z Bogom, ga bo tudi imel s svojim bližnjim.

KRATKE NOVICE

MADRID – Vsak tretji Španec je v anketi, ki jo je izvedel dnevnik *El Mundo*, izjavil, da je bila zanj najpomembnejša osebnost v letu 2005 papež Benedikt XVI. (*Ave Maria*)

KI SI GA DEVICA OD SVETEGA DUHA SPOČELA

Premišljevanje skrivnosti sv. rožnega venca za prve sobote

Po grehu prvih staršev, ki je kot izvirni greh prešel na vse ljudi, je sklenil Bog rešiti človeka po svojem Sinu. V ta namen je izvolil izraelski narod, iz katerega je izbral ženo, Devico Marijo.

Marija je živela v Nazaretu, majhnem, nepomembnem izraelskem mestecu. Bila je zaročena z Jožefom, ko je Bog poslal k njej nadangela Gabrijela, da ji naznani Božji sklep, da bo postala mati Božjemu Sinu, če bo v to privolila. Angel jo je ob prihodu spoštljivo pozdravil: »*Pozdravljena, veseli se, milosti polna, Gospod je s teboj!*« Marija naj se veseli, ker jo je Bog izbral za najvzvišenejše poslanstvo. Je milosti polna, ker se je ni dotaknil noben greh, ne izvirni in ne osebni. Bog jo je imel od vekomaj v svojih načrtih, zato je tudi popolnoma z njo, je z njo najtesneje povezan.

Pri teh besedah se je Marija vznemirila, ker ni takoj razumela angelovega, se pravi, Božjega sporočila njej. Angel pa jo je pomiril in ji razložil, da je našla posebno milost pri Bogu. Spočela in rodila bo sina, ki naj mu da ime Jezus. To ime pa pomeni v hebrejskem jeziku: Gospod / Jahve rešuje: njen sin bo torej težko zaželeni in dolgo pričakovani, že v raju in pozneje po prerokih napovedani odrešenik. Ta bo velik in bo Sin Najvišjega, to je Boga, bo Božji Sin. Angel nato navede tri znake njegovega mesijanskega, odrešeniškega dostojanstva: bo Davidov potomec; v duhovnem pomenu bo obnovil Davidovo kraljestvo; vladal bo večno.

Marija je potem vprašala angela, kako se bo to zgodilo, ker ne bo imela zakonskih odnosov. Bogu je namreč zaobljubila vedno devištvo in Bog ji je pripeljal takega moža (sv.

Jožefa), ki bo to njeno zaobljubo spoštoval. Angel ji je odgovoril, da bo nadnje prišel Sveti Duh in da jo bo obsenčila moč Najvišjega.

Marija je potem v to angelovo ponudbo in v Božjo voljo z vsem srcem privolila s čudovitimi besedami: »*Glej, dekla sem Gospodova* (Gospodova služabnica sem), *zgodi se mi po tvoji besedi!*« Marija je poslušna in v vsem popolnoma pokorna Božja služabnica in zato nadvse rada sprejema sleherno Božjo voljo, tudi to, da bo postala mati Božjemu Sinu. In v tem trenutku, z njeno privolitvijo, se je Božji Sin učlovečil in je potem prebival med nami. Od tega trenutka dalje se začinja tudi krščansko štetje časa: »po Kristusu«.

Kaj nas uči ta prva skrivnost sv. rožnega venca?

Prva misel: Zgodovino vodi Bog, pa čeprav človek ali hudobni duh včasih kaj pokvarita Božji načrt. Bog je v določenem času po svoji podobi ustvaril človeka in ga postavil v raj. Želel je, da bi bil ta vedno srečen, v milosti Božji, iskren Božji prijatelj. Toda hudobni duh, nepomirljivi Božji sovražnik, nasprotuje Bogu, kjer le more. Bogu samemu sicer ne more nič škodovati. S stvarjenjem človeka pa se mu je ponudila prilika, da škoduje Bogu ljubljenemu bitju - človeku. Zato je zapeljal naša prastarša, da sta se uprla Bogu in prestopila njegovo prepoved, da ne smeta jesti od drevesa sredi raja. S tem sta se hudo pregrešila in močno užalila svojega Stvarnika, ki jima je namenil nad vse lepo, milosti polno življenje v raju v najtesnejšem sožitju in prijateljstvu z Bogom. Po tem usodnem prestopku pa ju je moral izgnati iz raja, njima in vsem ljudem je zaprl nebesa in vsem določil težko življenje na zemlji z vsemi posledicami izvirnega greha: z izgubo posvečujoče milosti, z otemnelim razumom, z voljo, nagnjeno k slabemu, s trpljenjem in smrtjo. Toda Bog je v svoji neskončni dobroti sklenil pomagati človeku. Poslal mu bo na zemljo svojega lastnega Sina, ki bo premagal tri največje človekove sovražnike: smrt, greh in satana. Lju-

dem bo spet vrnil posvečujočo milost, spet jim bo odprl nebesa in jim dal potrebno pomoč v Cerkvi. Satan je hotel pogubiti človeka, ga odtrgati od Boga, Bog pa ga je rešil.

Kakor Marija tako tudi mi popolnoma verujmo Božjim načrtom! Sodelujmo z milostmi, ki nam jih Bog podarja! Pa bomo kljub vsem težavam na tem svetu dosegli cilj, ki ga je Bog namenil človeku že v raju - srečno večnost. In bodimo iz vsega srca hvaležni Bogu in Mariji, ki sta nam to rešitev omogočila!

Druga misel: Marija je popolnoma zaupala Bogu, da bo deviško spočela in rodila svetu odrešenika, Božjega Sina. Čeprav se je zdelo to po človeško gledano nemogoče, se je Marija zavedala, da pri Bogu ni nič nemogoče.

Tudi nam se zdi marsikaj nemogoče. Jezus pa nam zagotavlja. »*Tistemu, ki veruje, je vse mogoče*« (Mr 9,23).

In še tretja pomembna misel te prve skrivnosti sv. rožnega venca: Marija je bila popolnoma, brezpogojno poslušna Božji volji. Ko je razumela, kaj Bog pričakuje od nje, je odgovorila angelu: »*Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.*« Bog je njen popoln Gospodar. In ona mu hoče biti do kraja zvesta; storiti hoče vse, kar Bog od nje pričakuje.

Tudi mi bodimo Bogu v vsem zvesti! Spolnujmo vse, kar nam Bog govori po vesti, po svoji besedi, po Cerkvi! Naj nam bo Jezus pot, resnica in življenje! Pot, ki nas varno vodi mimo vseh življenjskih nevarnosti v neskončno srečno večnost. Resnica, ki nikoli ne vara. Življenje, ki bo neizmerno, nedopovedljivo srečno, o čemer piše apostol Pavel: »*Česar oko ni videlo in uho ni slišalo in kar v človekovo srce ni prišlo, kar je Bog pripravil tistim, ki ga ljubijo*« (1 Kor 2,9).

A.M.

iz revije Glasnik Kraljice miru

ROŽNI- VENSKA

s. ELIZABETA KREMŽAR

*Mati moja, venec pletem,
venec rož za tvoj oltar,
belih, rdečih, žarno zlatih
zvijem v venec, tebi v dar.*

*O Marija, bele rože,
Najčistejša, tvoj so znak,
daj, da čistost neskaljena
me krasi trenutek vsak!*

*Rdeče rože, žalna Mati,
znak so tvojih bolečin,
prosim, vtisni jih globoko,
sveta Mati, v moj spomin!*

*Zlate rože, o Marija,
v tvoji kroni naj žare!
Hrepenenje po nebesih,
Mati, v moje vlij srce!*

KRATKE NOVICE

RIM – Prva okrožnica papeža Benedikta XVI. »*Bog je ljubezen*« je v Italiji tržna uspešnica. Do 25. januarja, torej v dobrem tednu po objavi, so je v knjigarnah, veleblagovnicah, na letališčih in kioskih prodali milijon 150 tisoč izvodov. Uradno besedilo je izšlo v sedmih jezikih: latinščini, italijanščini, angleščini, nemščini, francosščini, španščini in portugalsščini. Izšel je že prevod papežene okrožnice v kitajskem jeziku tako v tiskani kot tudi v elektronski obliki. (Ave Maria)

RIM – Simbol križa lahko ostane v učilnicah italijanskih šol, je 15. februarja 2006 odločilo italijansko vrhovno sodišče. Križ je simbol civilnih vrednot, kot so strpnost, spoštovanje in človekove pravice, ne pa zgolj verski simbol. (Ave Maria)

Nameni Apostolata molitve

ZA SEPTEMBER

SPLOŠNI: Da bi vsi, ki uporabljajo sredstva množičnega obveščanja, delali po vesti in z odgovornostjo.

Sredstva množičnega obveščanja so izredno močna sila, ki s svojim vplivom lahko ljudi bogati ali pa osiromaši z ozirom na pristne človeške vrednote. Odgovornost za to nosijo tisti, ki se poklicno ukvarjajo z mediji, vladajoče strukture in tudi starši. Ljudje, ki delajo v množičnih medijih, bi morali poznati in spoštovati potrebe družine ter imeti pogum, da se zavestno in odločno postavijo zanje. Ni se lahko upreti komercialnim pritiskom ali zahtevam po prilagajanju posvetni miselnosti, vendar je prav to njihova dolžnost. Vsak napad na temeljno vrednoto družine je napad na dobrobit človeštva. Mediji bi se morali zavedati svoje velike moralne odgovornosti, še posebno ko obravnavajo tako pomembne teme kot so spolnost, zakon in družinsko življenje. Z modrim in poštenim promoviran-

jem družinskih vrednot naj bi podpirali družine in tako prispevali k preporodu družbe. Starši so prvi in najpomembnejši vzgojitelji svojih otrok in tudi prvi, ki jih učijo uporabljati sredstva družbenega obveščanja. Poklicani so, da otroke navajajo na zmerno, kritično, pazljivo in previdno uporabo medijev. Razložiti jim morajo, da ti uporabniki vedno ponujajo neko sporočilo – naj nekaj kupi ali naj se tako ali drugače vede. Ta sporočila pa niso vedno otroku v korist in so lahko v nasprotju z moralno resnico. Zato jih otrok ne sme nekritično sprejemati in posnemati. Starši naj bi uravnavali uporabo medijev v družini, jo časovno omejevali ali občasno popolnoma črtali v prid drugim družinskim dejavnostim. Sami pa bodo otrokom najboljši zgled, če se bodo posluževali medijev selektivno in po zdravi presoji. Prav je, da starši v družbi glasno izražajo svoja stališča in povedo producentom, oglaševalcem in vladnim strukturam, kaj jim je všeč in kaj ne. Sredstva množičnega obveščanja naj

služijo v oporo, vzpodbudo in obogatitev našim družinam, da bodo te res postajale vedno bolj skupnosti življenja in ljubezni, v katerih se bodo mladi ljudje vzgajali za kulturo solidarnosti, svobode in miru.

Povzeto po sporočilu papeža Janeza Pavla II. na svetovni dan sredstev družbenega obveščanja, 24. januarja 2004.

MISIJONSKI: Molimo, da bi na misijonskih področjih vse Božje ljudstvo čutilo kot prednostno nalogo stalno skrb za razvoj lastne osebnosti.

Večkrat slišimo, da je vsak človek neponovljiva, enkratna oseba. Vsak ima svojo življenjsko nalogo, ki mu je zaupana. Vzgoja je prav v tem, da najprej spoznamo, kaj Bog od nas pričakuje, potem pa to tudi izpolnjujemo. Pri tem se spomnimo na Marijine besede v Kani Galilejski: »Karkoli vam poreče, storite!« Potrebno je spoznati pot, nato pa vztrajno hoditi po njej. Tudi verniki v misijonskih deželah imajo to dvojno nalogo: najprej spoznati evangelij, Jezusa kot Pot, Resnico in Življenje, potem pa svojo kulturo, svoje navade oblikovati po tem spoznanju. V novjšem času govorimo o trajni ali permanentni vzgoji. Vzgoja ni omejena na čas mladostnih iskanj, ampak nas spremlja vsa leta življenja. Cerkev spodbuja misijonarje, naj skrbijo za takšno trajno vzgojo vernikov, ki so jim zaupani. Lahko se namreč zgodi, da so v šolskih letih zvesti verskemu izobraževanju, obisku nedeljske maše in prejetanju zakramentov, ko pa zapustijo šole, se znajdejo v okolju, ki ga oblikuje poganska miselnost. Na nova vprašanja življenja morajo iskati nove odgovore in se vzgajati za vztrajnost v dobrem. Vprašajmo se tudi sami, kako skrbimo za svoje trajno versko izobraževanje? Kako beremo verski tisk in se udeležujemo raznih prireditev, ki so namenjene širjenju našega duhovnega obzorja in krepitvi naše volje za vztrajnost na poti vere?

p. Jože Kokalj

SLOVENSKI: Molimo za katehistinje, katehete in vzgojitelje, da bi z veseljem opravljali svoje poslanstvo.

Počitnice so za nami. Otroci in dijaki se zopet vračajo v šolske klopi. Začenja se verouk. Občutki katehistinj, katehetov in drugih vzgojiteljev so različni. Eni se bolj veselijo novega šolskega leta, drugi manj. Prvi imajo pred očmi predvsem to, kar je pri tem poslanstvu lepega, drugi predvsem, kar je težkega. Slednji se še spominjajo zadnjih ur verouka preteklega šolskega leta, ko so s težavo vzdrževali disciplino v razredu. Biti vzgojitelj v današnjem času ni lahko. Potrebna je velika mera dobre volje, ustvarjalnosti in potrpežljivosti – predvsem pa ljubezni. Komur to manjka, bo težko vzgajal. Bolje je, da se loti kakšnega drugega poklica. Današnji otroci in mladina so zahtevni. Hočejo imeti celega človeka. Ne marajo sprenevanja in nedoslednosti. Ne prenašajo, da jim kdorkoli vsiljuje svoje ideje. Želijo biti ljubljeni in sprejeti takšni, kakršni so. Posebno težko je danes govoriti o Bogu. Prepričljivo lahko govori o Bogu samo tisti, ki ima izkušnjo Boga. Samo razumsko znanje ne zadostuje. Boga oznanjamo z vsem, kar smo. Vera se ne kaže samo v odnosu do Boga, ampak tudi v odnosu do sebe in bližnjega. Če kažemo razhajanje med teorijo in prakso, nismo prepričljivi. Vsi poznamo rek: »Besede mičejo, zgledi vlečejo.« Oznanjamo z besedo, predvsem pa z našimi dejanji. In če ni veselja v tem, kar počnemo, je malo uspeha.

ZA OKTOBER

SPLOŠNI: Da bi vsi krščeni zoreli v veri in jo razodevali z jasnimi, skladnimi in pogumnimi življenjskimi izbirami.

Jezus je obljubil, da nam bo poslal Svetega Duha. Rekel je: »Ko pa pride on, Duh resnice, vas bo uvedel v vso resnico« (Jn 16,13). Kaj pa je resnica? Nekega dne je Jezus rekel: »Jaz sem pot,

resnica in življenje« (Jn 14,6). Vprašanje se torej pravilno glasi »kdo je resnica« in ne »kaj je resnica«. In ravno po tem se sprašuje človeštvo na pragu tretjega tisočletja. Dragi bratje in sestre, če poznamo odgovor, vendar ne moremo molčati. Resnica je Jezus Kristus, ki je prišel na svet, da nam razodene in podari Očetovo ljubezen. In mi smo poklicani, da pričamo za to resnico z besedo in še bolj z življenjem. Cerkev je poslanstvo, je misijon. Tudi danes potrebuje prerokov, ki bi znali v naših občestvih oživiti vero v Boga, ki je »bogat v usmiljenju« (Ef 2,4). Čas je prišel, da vzgojimo nove generacije apostolov, ki se ne bodo bale oznanjati evanĝelij. Bistvenega pomena je, da vsak, ki je krščen, preide od vere iz navade v zrelo vero in jo izpričuje z jasnimi in pogumnimi življenjskimi izbirami, narejenimi iz osebnega prepričanja. Samo taka pristna vera hrani in krepi skupnost Gospodovih učencev in gradi misijonsko Cerkev.

Povzeto po pridigi papeža Janeza Pavla II. na srečanju mladih v Švici junija 2004.

MISIJONSKI: Molimo, da bi obhajanje svetovnega misijonskega dneva povsod okrepilo navdušenje in sodelovanje v misijonskem delu.

Svetovni misijonski dan pri nas imenujemo misijonska nedelja, ki jo obhajamo vsako leto na predzadnjo nedeljo v oktobru. To je dan, ki združuje vse katoličane in jih spominja na to, da smo vsi, brez razlike, soodgovorni za rast Kristusovega skrivnostnega telesa, to je Cerkve. Na misijonsko nedeljo skupaj molimo in zbiramo prispevke, ki jih potem papež razdeli najbolj potrebnim misijonskim središčem. Na misijonsko nedeljo zbirajo prispevke za misijone tudi v samih

misijonskih deželah. Tudi oni so namreč poklicani k misijonskemu apostolatu. Geslo misijonske nedelje je: Vsi verniki za vse, ki še niso verni. Na misijonsko nedeljo vsi škofje slovesno spodbujajo našo misijonsko zavest. Njihovi nagovori so vsako leto v drugem kraju, da bi tako dosegli čim večji krog vernih. V njihovem imenu izhaja mesečnik z naslovom Misijonska obzorja. V tej zelo lepo urejevani reviji je največ strani posvečenih pismom slovenskih misijonark in misijonarjev. Njihova neposredna beseda in fotografije nas spodbujajo k solidarnosti z njihovim delom.

Misijonska nedelja je namenjena vsem katoličanom. Svoj misijonski dan imajo tudi duhovniki na god sv. Frančiška Ksaverja, tretjega decembra. Dan redovnic pa je 1. oktobra, na god sv. Terezije Deteta Jezusa. Sv. Frančišek Ksaver in sv. Terezija sta zavetnika katoliških misijonov. Tudi otroci in mladina imajo svoj misijonski dan na praznik Treh kraljev, 6. januarja. Takrat tudi otroci – skupaj s tremi modrimi – prinašajo na oltar svoje misijonske darove za lačne otroke v misijonih.

p. Jože Kokalj

ANTON MARTIN SLOMŠEK, škof

1800 – 1862 • 24. september

SLOVENSKI: Molimo, da bi vedno imeli pred očmi tudi potrebe vesoljne Cerkve.

Cerkev smo vsi. Kolikokrat se to dejstvo pozablja. In če nekdo izstopi iz Cerkve, niti ne pomislimo, da noče več biti del neke skupnosti. Obstajal pa je v skupnosti in je imel še kako pomemben glas. Vprašanje, ki se mi ob tem zastavlja, je zame odločilno. Kdaj kristjan pomisli – po zgledu svojega Gospoda – na svojega bližnjega, ki je, kakor on, del celotne, vesoljne Cerkve. Papež Benedikt XVI. je še kot kardinal v nekem pogovoru zelo preprosto nakazal podobo Cerkve, ki živi iz identitete vseh narodov, ki presega čas, in katere večino pravzaprav predstavljajo svetniki. In ravno svetniki so bili tisti, ki so se zavedali, da bo izpolnjevanje Kristusovih 'predlogov' v celotni Cerkvi rodilo obilno sadove. Ne samo v njihovem času ali za krajevo Cerkev, marveč za vsak čas. Ne smemo reči, da nas ne zanima veselo in bolečina Cerkve na drugi celini, ker imamo sami dovolj težav. Ne smemo tega reči, ker smo kristjani. In ker živimo v času, ki potrebuje pogumnih pričevalcev, ki bodo spodbujali svoje brate in sestre, združene v eni Cerkvi. Na misel mi prihaja geslo Flanaganovega deškega mesta, kjer so gojenci živeli v duhu bratstva. Ni težak, saj je moj brat, je največ, kar lahko živimo. Kljub temu, da tega brata ali sestre ne poznamo, kakor bi poznali svojega rodnega brata ali sestro, ostaja čar krščanstva ravno v tem, da ljubimo vse z ljubeznijo, s katero Bog Oče pošilja na svet Sina za naše odrešenje. Sv. Frančišku, katerega god v oktobru obhajamo, je prišlo učinkovito naročilo o popravilu Cerkve. Najprej ni razumel, nato pa je res popravil svojo Cerkev in s posvečenjem sebe dal zgled vsej Cerkvi. Izpolnjeval je kraljevsko poslanstvo, kakor nam pravi apostol Jakob, namreč, da ljubimo svojega bližnjega in tako delamo prav. Gospod nam bo tako prav gotovo dal moči, da bomo odprti za znamenja časov vse Cerkve.

S. L.

»Danes se posebej veselimo z vami, ker bom razglasil za blaženega škofa Antona Martina Slomška. On je znamenje svetosti Cerkve na Slovenskem, priča Boga, ki vedno deluje sredi svojega ljudstva in v vsakem času in kraju kliče k evangelijski popolnosti in apostolski dejavnosti.« S temi besedami je pozdravil papež Janez Pavel II. množico (okoli 200 tisoč ljudi), zbrano na Betnavski poljani pri Mariboru 19. septembra 1999. Namen njegovega drugega obiska pri nas je bil prav ta, da Slovincem 'podari' prvega domačega blaženega. V slovesnem obrazcu beatifikacije je sveti oče dejal: »S svojo apostolsko oblastjo dovoljujemo, da se častitljivi božji služabnik Anton Martin Slomšek odslej imenuje blaženi in se njegov god obhaja na krajih in po ustaljenih

pravnih predpisih vsako leto 24. septembra.«

Ta datum je dan smrti prvega slovenskega blaženega - njegov »rojstni dan za nebesa«. Njegov »rojstni dan za zemljo« pa je 26. november 1800. Tega dne je zagledal luč sveta v trdnem kmečkem domu na Slomu v župniji Ponikva pri Celju kot prvi od osmih otrok delavnih in pobožnih staršev. Tonček, kakor so prvorojencu Antonu pravili, se je s hvaležnostjo spominjal svoje matere: »Kar dobra mati v mlado srce zasadi, ne usahne vse žive dni.« Po zaslugi matere in kaplana Jakoba Prašnikarja, ki ga je uvajal v šolsko modrost, je prišel v šole v Celje, zatem v Ljubljano, Senj in Celovec, kjer se je pripravljajal na duhovniški poklic. Svoj vzvišeni cilj je dosegel, ko je bil 8. septembra

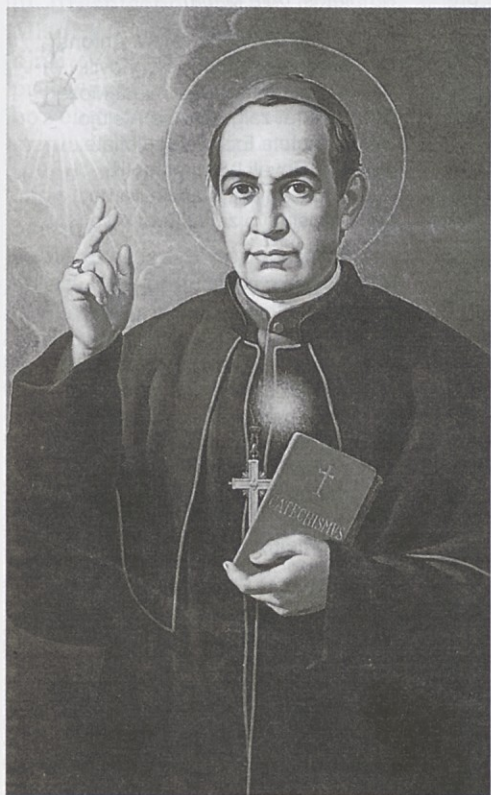
1824 posvečen v duhovnika. Novo mašo je pel v Olimju, kjer je bil tedaj za župnika njegov dobrotnik Jakob Prašnikar. Po novi maši se je za eno leto vrnil v Celovec, da je dokončal študije. Potem je bil dve leti kaplan na Bizeljskem, od koder je šel za kaplana v Novo Cerkev pri Celju, kjer je bil prav tako dve leti. Najraje bi ostal kaplan, povezan z ljudmi, kar vse življenje, toda škof ga je leta 1829 imenoval za spirituala (duhovnega voditelja) v celovškem bogoslovju. Tam je bogoslovce učil tudi slovenščine. Njegovo zlato življenjsko geslo je bilo: »Sveta vera bodi vam luč, materin jezik pa ključ do zveličavne narodove omike.« Po devetih letih je spet ves srečen šel med ljudi kot župnik v Vuzenici, kjer je napisal svojo znamenito knjigo »Blaže in Nežica v nedeljski šoli«. Leta 1844 je postal stolni kanonik in višji šolski nadzornik (šola mu

je bila silno pri srcu, zato ga lahko častimo posebej kot zavetnika vseh, ki delajo v šolstvu). Prve dni marca 1846 je bil imenovan za župnika in opata v Celju, a že po dobrih dveh mesecih je moral prevzeti na svoja ramena breme vodstva lavantinske škofije s sedežem pri Sv. Andražu v Labotski dolini na Koroškem. Za škofa je bil posvečen 5. julija 1846 v Salzburgu. Pomembno zgodovinsko dejanje škofa Slomška je bil prenos škofijskega sedeža od Sv. Andraža v Maribor leta 1859. S tem je bistveno pripomogel, da je Štajerska ostala slovenska. Umrli je 24. septembra 1862. Njegov svetniški grob je v mariborski stolnici. Že doslej je bil Slomšek s svojo osebnostjo in s svojimi spisi učitelj zdravega rodoljubja, omike in svetosti, še bolj pa bo vernim ljudem svetil poslej, ko je povzdignjen na oltar.

SILVESTER ČUK

ANTON MARIJA CLARET, škof

1807 – 1870 • 24. oktober

»K ar me je najbolj ganilo in spodbujalo, je bilo branje Svetega pisma, ki sem ga zmerom ljubil. Nekatera mesta so napravila name tako močan vtis, da se mi je zdelo, kot da mi je neznani glas hkrati govoril na uho vse tisto, kar sem ravno bral.« V tej ljubezni do božje besede je treba iskati začetke svetniške poti moža, ki se ga danes spominja Cerkev.

Anton Marija Claret je bil največja osebnost Cerkve v Španiji v 19. stoletju. Rodil se je 23. decembra leta 1807 v mestecu Sallento v španski pokrajini Kataloniji kot peti izmed enajstih otrok staršev, ki so imeli tkalsko obrt. Skupaj z drugimi brati in sestrami je moral pomagati v očetovem podjetju, kjer se je tako izkazal, da so mu ponudili mesto tehničnega ravnatelja v velikem tkalskem

podjetju, ki pa ga je odklonil, kajti sklenil je, da bo študiral bogoslovje.

Ko mu je bilo osemindvajset let, je bil posvečen v duhovnika. Nekaj časa je deloval v domačem kraju. Takrat je bilo v Španiji duhovnikov dovolj, zato je šel v Rim in se dal na razpolago Kongregaciji za širjenje vere kot misijonar. Vstopil je k jezuitom, ki pa so mu zaradi bolezni svetovali, naj se vrne v Španijo. Začel je hoditi okoli kot misijonski pridigar, veliko je spovedoval; njegovo delovanje je Bog potrjeval z izrednimi dogodki. Izkazal se je tudi kot uspešen pisatelj. Ustanovil je versko književno družbo, ki je razširila milijone knjig med ljudstvom. Med njimi so bila številna njegova dela. Katalonijo je spet pokristjanil, podobne sadove je žel tudi na Kanarskih otokih, kamor ga je poslal njegov škof, ker Anton v Španiji ni bil več varen svojega življenja. Ko se je čez leto dni vrnil v Španijo, je v mestu Vigo ustanovil semenišče za misijonsko družbo Sinov brezmadežnega Srca Marijinega. Ta družba naj bi po vsem svetu vršila podobno apostolsko poslanstvo, kot ga je opravljal on.

Ko je mislil, da se bo lahko posvetil tej svoji redovni ustanovi, je prišlo iz Rima njegovo imenovanje za nadškofa v mestu Santiago de Cuba, ki je bilo že štirinajst let brez pastirja. V svoje škofovsko mesto je prišel februarja 1851 in se takoj lotil zdravljenja zares bednega verskega in moralnega stanja. Predvsem si je prizadeval vzgojiti dobre duhovnike. Tudi tam si je zaradi svoje premočrnosti in zavzetosti za resnico in pravico nakopal številne sovražnike, zlasti med bogataši. Hoteli so ga celo spraviti s poti. Ko jim to ni uspelo, so ga na najbolj prostaške načine obrekovali. Sredi teh gonj je marca 1857 dobil pismo kraljice Izabele II., naj nemudoma pride v Madrid, da bo njen duhovni voditelj in vzgojitelj njene hčerke. Papež Pij IX. mu je dovolil, vendar je Anton Marija Claret vodil nadškofijo na Kubi še tri leta, dokler niso imenovali naslednika.

Zadnjih deset let svojega življenja je bil Anton Marija Claret v službi na španskem dvoru. Ves čas se je popolnoma vzdržal vmešavanja v

politiko. Skrbel je predvsem za to, da so bili za škofo imenovani duhovniki, ki so se odlikovali v krepostih, vnemi in znanju. V tem času je s posebno ljubeznijo skrbel tudi za svoj red, misijonsko družbo Sinov brezmadežnega Srca Marijinega, ki se po njem imenujejo kletinci. Ko je leta 1868 v Španiji izbruhnila revolucija, je s kraljevo družino zbežal v Francijo. Na smrt bolan se je moral zateči v cistercijski samostan Fontfroide, kjer je 24. oktobra 1870 sklenil svoje bogato življenje. Papež Pij XII. ga je leta 1950 razglasil za svetnika.

SILVESTER ČUK

KONEC KUBANSKEGA DIKTATORJA

Argentinski katoliški verski tehnik 'Cristo Hoy' št. 636 je objavil naslednjo prerokbo španskega svetnika Antonia Maria Claret-a o kubanskem diktatorju Fidel-u Castru.

Uradno sporočilo, po katerem je moral 79-letni kubanski diktator Fidel Castro prepustiti vladu svojemu štiri leta mlajšemu bratu Raulu zaradi operacije v črevesju, je povečalo zanimanje za prerokbe sv. Antona Marija Clareta, napovedane sredi 19. stoletja, po katerih naj bi se Kuba vključila po smrti Fidela Castra v zbor drugih narodov in da bo umrl »v svoji postelji« po kratkem obdobju notranjih bojov za oblast. Španski svetnik je bil nadškof v Kubi med leti 1851 in 1857. Kot pravi znano ljudsko izročilo in tudi zapis, ki ga hrani

po njem ustanovljena kongregacija, je Mati Božja (»la Virgen de la Caridad del Cobre«) povedala svetemu Antonu Mariji takrat, ko je še hodil po okoliških hribih Santiaga de Cuba, da bo otok trpel skozi več kot 40 let diktature, ki se bo končala s smrtjo voditelja (Castra) 'v postelji' in 's sprelevanjem krvi'. Besede sv. Antona Marije so postale legenda, ki je šla od ust do ust, od generacije do generacije in je zdaj spet aktualna zaradi Castrove bolezni, ki je avgusta izpolnil 80 let.

Po uradnem sporočilu samega Castra, ki ga je prebral šef tiskovnega urada Carlos Valenciaga, gre Castro na operacijo zaradi krvavitve v črevesju, nastale zaradi 'velikega napora' ob nedavnem obisku v Argentini, ko se je udeležil sestanka južnoameriških državnih vodij (Mercosur) pa tudi obletne prireditve napada na vojašnico Moncada ob vrnitvi v Habano.

Zaradi operacije, nadaljuje besedilo, »moram več tednov počivati in biti daleč stran od odgovornosti in služb«.

Claret in njegova napoved

Sv. Anton Marija Claret se je rodil 1807 v Kataloniji, v Španiji. Leta 1951 je odpotoval v Kubo z namenom, da postane nadškof v Santiagu. Tja je prišel 18. februarja tistega leta in je izročil svoje pastoralno delo pod varstvo Matere Božje, imenovane Virgen de la Caridad del Cobre, patrone Kubancev, katero je tudi sam zelo častil.

Kot pravi ljudsko izročilo, je oče Claret obiskoval hribovske kraje okrog Santiaga, ko se mu je prikazala Mati Božja in mu napovedala prihodnost Kube v prerokbi, ki je duhovnik povedal potem vernikom in članom svoje kongregacije.

Gospa je pripovedovala »o drznem mladem možu (Castro, ur.), ki bo hodil po istih hribih z orožjem v roki in bo prišel po nekaj letih s hribov kot zmagovalec z gosto brado, v spremstvu drugih prav tako bradatih mož in z dolgimi lasmi.«

»Tisti mladi možje bodo nosili okrog vratu svetinjske Matere Božje (Caridad del Cobre) in križce, vendar jih bodo kmalu nehali nositi in se bodo potem sramovali vsega, kar so verovali.«

Prerokba dodaja, da bodo mladega moža vsi »čislali zaradi številnih reform v korist ljudstva ter da si bo počasi prisvojil vso oblast ter si podvrget kubansko ljudstvo z železno diktaturo, ki bo tra-

jala 40 let. V tem času bo Kuba trpela zaradi številnih nesreč in pomanjkanja. Nazadnje bo tisti mož umrl v postelji«.

Po njegovi smrti nadaljuje prerokba, »bo nastala kratka doba nestabilnosti in homatij, v katerih bo prišlo vključno do prelivanja krvi, potem se bo pa kubanski narod počasi spet dvignil in zasedel odlično mesto med narodi sveta.«

Prevedel S.S.

KRATKE NOVICE

IZMIR – V Izmirju v Turčiji je 9. februarja skupina sedmih do osmih mladeničev starih nad dvajset let z bojnimi krikli »vse vas bomo pobili« napadla minoritskega duhovnika p. Martina Kmetca iz Slovenije. Napad je bil izvršen samo nekaj dni po tem, ko je bil v župnijski cerkvi v Trabzonu umorjen italijanski duhovnik Andrea Santoro in na dan, ko je turški predsednik povabil papeža Benedikta XVI. na uradni obisk v Turčijo od 28. do 30. novembra letos. (Ave Maria)

MILANO – V cerkvi sv. Antona iz 16. stoletja bodo obnovili orgle, na katere je mladi Mozart prvokrat zaigral svojo Alelujo iz moteta Exsultate, jubilate. Sodelovali bodo najboljši strokovnjaki, plačalo pa bo ministrstvo za kulturo. (Ave Maria)

BELLINZONA – Iz tega švicarskega mesta v južnem kantonu Ticino je 7. aprila odšlo na pot 150 nekdanih članov papeške švicarske garde, da bi tako ponovili marš prvih gardistov pred 500 leti in tako počastili 500-letnico obstoja garde. V Rim so primarširali 4. maja, ko so prehodili 720 kilometrov. (Ave Maria)

JERUZALEM – Na novi izraelski znamki je upodobljen najstarejši doslej najdeni krščanski mozaik iz Megidda na severu dežele. Je iz 3. stoletja. Na znamki je le njegov del: dve ribi in grški napis. (Ave Maria)

POZNAŠ KRISTUSA?

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

POGLED S PSIHOLOŠKEGA VIDIKA

Krščanstvo se enači s Kristusom, ima v sebi njegovo življenje. To naj bi se odražalo tudi v naši psihološki zavesti, pa čeprav skrivnostno in različno glede na različne osebe. Gre za 'zavest milosti', enega najtežjih teoloških vprašanj. Poglejmo neko posebno področje: potrebnost vere v Kristusa v vzgoji mladostnika v težavnih letih njegovega življenja. Psihologi in pedagogi so napisali različne študije o življenjskem obdobju, ki ga imenujemo puberteta, 'težavna leta', obdobje zorenja (okrog 12 do 14 leta). V tem obdobju se spremeni psihološko doživljanje mladostnika. Dokler je še otrok, je v bistvu srečen, če je zdrav, nima težav. Vidi to, kar obstaja, in verjame, da obstaja ali pa da bo kmalu uresničeno, kar si domišlja. Mladostnik je drugačen. Začne sanjati z odprtimi očmi, predvsem pred spanjem. Predstavlja si, da bo velik znanstvenik ali zmagovalec na športnih tekmovanjih, svetovno znan violinist ali general vojske. Njegova prihodnost mora postati sijajna. V njegovih očeh se namreč ne zdi smiselno živeti sivega, nepomembnega življenja. Na žalost z nikomer ne more govoriti o svojih načrtih. Režali bi se mu. Tudi starši in vzgojitelji ga ne razumejo. V tem obdobju bi najraje pobegnil od doma. Dekle, ki sanja, da bo poročila princa, se čuti ponižano, ko jo prosijo za pomoč pri preprostih delih v hiši. V težavnih letih obstaja torej resnična kriza mladostništva. Z ene strani se okrepijo sanje o prihodnosti ter pritegnejo nase vso pozornost duše, z druge strani pa okolje sili mladostnika, da ne bi ušel iz banalnega življenja ter se ukvarjal z nepomembnimi stvarmi. Kako premagati to krizo? Psihologi pravijo: od načina, s katerim bo mladostnik uspel premagati to notranje nas-

protje, je odvisno, kakšen tip življenja bo izbral. In če kriza traja predolgo, lahko nastopijo neprijetne posledice za nadaljnji razvoj osebnosti. Toda, kako se običajno reši kriza? Shematično gledano razlikujemo štiri tipe.

Fantastični idealist. Nekateri mladostniki se tako močno zaljubijo v lastne fantazije, v lastne plemenite sanje, da izgubijo občutek za resničnost. Ne vidijo več tega, kar se dogaja okrog njih. V

svetovni književnosti je takšen tip mojstrsko opisal Cervantes v svojem romanu Don Kihot. Potem ko je nebrzdano bral viteške romane, si je predstavljal, da je vitez brez strahu in brez napake, ter gre osvajat svet z orožjem iz papirja in se v mraku bori z mlini na veter, v katerih je videl sovražne sile. Njegova dama Dulčineja je v njegovih očeh velika princesa, zato se čuti užaljenega, če mu kdo pravi, da je preprosta kmetica. Vsi idealisti niso tako smešni, vendar pa jih do neke stop-

nje najdemo veliko. Izgubijo resnične priložnosti zaradi svojih plemenitih idealov. Njihovo življenje je vedno tragično.

Realist - materialist, malomeščan. Tudi tega opisuje Cervantes. Gre za lik, nasproten Don Kihotu: njegov sluga Sancho Panza. Ta nima idealov. Ceni samo to, kar vidi in od česar ima materialno korist. Don Kihotovo Dulčinejo ceni samo takrat, ko odkrije, da je kmečka hči, ki zna delati. Podobnih tipov ljudi srečamo v življenju mnogo. Tudi oni so se v mladosti želeli boriti za boljši svet, imeli so ideale, pa so jih kaj kmalu izgubili. Življenje je postalo sivo, prozaično. Prenašajmo ga, saj ni ničesar boljšega!

Revolucionar. Tudi taje v bistvu idealist. Želi si boljše družbe. Kljub temu pa je precej realističen. Vidi, da boljšega življenja ni, lahko pa ga naredimo. Potrebno je uničiti svet, ki ni idealen in je hinavski; ko pa je uničen stari red, je mogoče začeti ustvarjati novega. »Uničiti pomeni ustvarjati«, je dejal Bakunin, prototip ruskih revolucionarjev. Takšni ljudje so sposobni žrtve, so dejavni, verjamejo v boljši svet. In kakšen je rezultat njihovih naporov? Ironično lahko rečemo: vsi revolucionarji na koncu postanejo malomeščani, ko pridejo na oblast in oblečejo svečano obleko. In če ne pridejo na oblast? Takrat končajo kot fantastični idealisti, vendar ne tako neškodljivi kot Don Kihot. Za svoje »ideale« so namreč sposobni ubijati.

Eklektik, človek ene same izbire. Zdi se, da so takšni ljudje edini, ki so našli pravo rešitev v svoji krizi odraščanja. Na začetku so sanjali, da lahko storijo mnoge stvari, da morejo uresničiti mnoge ideale, postati znanstvenik, umetnik, politik... Zavedajo se modrega pregovora: kdor veliko zamera, malo obdrži. Odločijo se torej, da izberejo en sam ideal ter opustijo vse drugo kot manj vredno. Kdor se potem posveti samo matematiki, lahko postane svetovno znan matematik. Nekdo drug postane genialni glasbenik,

in številni, ki se jim pozneje zmeša; naredili so radikalne odločitve, vendar brez temeljev.

Krščanska rešitev. Imeti ideale pomeni imeti upanje. Pogani so, kakor pravi sv. Pavel, 'brez upanja' (Ef 2,12). Kristjani pa so deležni Božjih obljub. V čem obstaja njihova velika obljuba? Verujejo, da so v Jezusu Kristusu, Božji Besedi, zbrani vsi ideali o resnici, dobroti in lepoti. Ne gre za sanje, marveč za božjo resničnost. »In Beseda je postala meso« (Jn 1,14), se je utelesila, prinesla je vse božje ideale v resničnost tega sveta. Trenutno se postopno uresničujejo v teku zgo-

dovine. Na koncu, ob drugem Odrašenikovem prihodu, pa se bodo celotna nebеса spustila na zemljo. Kdor torej veruje v Kristusa, je dokončno rešil krizo svojega odrasčanja (adolescence). Verjame v ideale, jih ne izgubi in je obenem gotov v njihovo postopno uresničenje. Telesno živi na zemlji, z umom pa »biva v nebesih«, zavedajoč se, da se bosta nebo in zemlja združila, ter je v Kristusu deležen tega velikega zgodovinskega in vesoljnega podviga. Uspeh mu je zagotovljen. Zato je vera v Kristusa neusahljivi vir njegovega življenjskega optimizma. V trenutkih velike potrnosti, pravi nek psihiater, nas ne more potolažiti nobena utvara, ampak samo resničnost. Kristus pa je za nas najbolj gotova resničnost.

za katerega poleg glasbe ne obstaja nič drugega. Gre za tiste, ki jih običajno imenujejo 'geniji človeštva', vendar jih ni veliko. Obenem pa od vsega začetka obstaja velika nevarnost: če je izbira zgrešena, lahko človekovo življenje postane podobno tragediji tistega, ki je začel - po evangeljskih besedah - svojo hišo graditi na pesku (Lk 6,49). Tega tipa so tudi vsi fanatiki

tjani pa so deležni Božjih obljub. V čem obstaja njihova velika obljuba? Verujejo, da so v Jezusu Kristusu, Božji Besedi, zbrani vsi ideali o resnici, dobroti in lepoti. Ne gre za sanje, marveč za božjo resničnost. »In Beseda je postala meso« (Jn 1,14), se je utelesila, prinesla je vse božje ideale v resničnost tega sveta. Trenutno se postopno uresničujejo v teku zgo-

BOG, KI IMA SRCE

GEORG MOSER

Vélíki strah danes najbrž ne izvira samo od atomskih bomb. Ta strah ne velja samo zunanji nevarnosti. Ali se ne hrani še bolj od predstave, da obstaja samo vrtoglava brezdanjost veselja in hladni molk nekega daljnega Boga? Pri tem pa ni nujno mišljena popolna odsotnost Boga; strah vzbujajoč je tudi že goli »Svetovni duh«, neosebni Bog številnih filozofov in učenjakov. Tolažba za človeka, cilj upanja je lahko samo tisti Bog, ki se ukvarja s svetom, ki vstopi v zgodovino, ki ima usmiljenje s svojimi stvarmi.

Vélíki francoski mislec in naravoslovec Blaise Pascal, ki so ga označevali že za enega prvih modernih ljudi, je moral to vrtoglavo dolgo skoraj obupan doživljati, dokler ni smel zagledati Očetovega obličja. V neki novembrski noči leta 1654 se mu je pripetilo neko veličastno, milostno doživetje, katerega vsebino je v jecljajočih besedah zapisal na listek in do svoje smrti všite

v podlogo suknjiča nosil s seboj: »Bog Abrahamov, Bog Izakov, Bog Jakobov. Ne filozofov in učenjakov. Gotovost, gotovost, čustva. Veselje, mir. Bog Jezusa Kristusa ... Samo na poteh, ki jih uči evangelij, ga moremo najti.«

Bog Abrahamov, Izakov in Jakobov je Bog, ki se razodeva v zgodovini in s svojim ljudstvom sklene zavezo zvestobe. Bog Jezusa Kristusa končno je Bog očitne ljubezni, ki usmiljeno premosti grešno ločitev človeka od svojega Stvarnika in v Sinu sprejme meso. On je Bog, ki ima srce.

»Moje srce se obrača v meni, moje usmiljenje prekipeva,« je rekel Bog že po ustih preroka Ozeja (11,8). Srce je simbolna beseda. V Svetem pismu se pojavlja sto in stokrat. Srce pomeni duhovno sredino človeške osebe. O ljubečem človeku, ki se soveseli in so-trpi in hiti na pomoč, pravimo, da ima 'srce'. Srce spada k jeziku

ljubezni. Od srednjega veka se je razvilo češčenje Srca Jezusovega in češčenje Srca Marijinega. Veliko kiča obdaja simbol srca vse do naj-novejših popevkarskih besedil - a vendar naj si ga ne bi pustili vzeti. Kdor hoče ostati človeški, potrebuje ta človeški jezik. Tudi v besedi - ne le v kozmosu - nam lahko postane leden mraz skušnjava. Bog uporablja iz toplosrčnosti, iz očetovske dobrote jezik človečnosti, v katerem se počutimo doma.

Iz Nedelje

FATIMA IN ATENTAT

na »škofa, oblečenega v belem«,

25 let kasneje *

Pogovor z Renzo Allegri-em, pisateljem knjige *'IL PAPA DI FATIMA'*

RIM, četrtek, 11. maja 2006 (ZENIT, org.). - 13. maja 1981 ob 17.19, je Turek Ali Agca skušal umoriti Janeza Pavla II. na Trgu svetega Petra v Rimu tako, da je na majhno razdaljo večkrat ustrelil s pištolo nanj. Poljski papež, ranjen v trebuh, je bil na tem, da umre vsled izkrvavitve, še preden pride do bolnišnice Gemelli, kjer je bil na hitro operiran. Dvom o njegovem preživetju je bil splošen, a je papež kljub vsemu preživel atentat in svojo rešitev pripisoval priprošnji naše Gospe fatimske (»... materina roka je vodila pot izstrelku...«), katere praznik

obhajamo 13. maja, v spomin na njeno prvo prikazovanje trem portugalskim pastirčkom leta 1917.

Leta 2000 je dal objaviti Janez Pavel II. tretji del fatimske skrivnosti, v katerem je bil napovedan atentat na »škofa, oblečenega v belem«, in svetu povedal, da je bil to on.

Petindvajset let po atentatu je časnikar in pisatelj Renzo Allegri natančno raziskal dogodek in svoja dognanja objavil v italijanščini pod naslovom »Fatimski papež« (»Il Papa di Fatima«, založba Mondadori). Z avtorjem se je pogovarjal Zenit.

Zakaj je Janez Pavel II. »fatimski papež«?

A LLEGRI: Predvsem zato, ker se je sam prepoznal v tistem »škofu, oblečenem v belem«, katerega so videli vsi trije otroci, Lucija, Francek in Jacinta med prikazovanjem 13. julija 1917, ko jim je Gospa zaupala imenovano fatimsko skrivnost. Pa še zaradi nečesa drugega. Po doživetju tistega skrivnostnega dogodka je Janez Pavel II. čutil dolžnost, da skuša uresničiti to, kar je bilo jedro fatimskega sporočila. Tej nalogi se je predal z vsem srcem, žrtvujoč sam sebe za rešitev sveta, pospeševal po svetu, zlasti med mladimi, molitveno kampanjo in dosegel zgodovinski rezultat, ki ga vsi poznamo: padec komunizma v

vzhodnih deželah in vrnitev verske svobode v njih, morda tudi zasluga, da ni prišlo do strašne jedrske vojne, ki je bila na obzoru, kot so jo že videli zgodovinarji. Zveza med Fatimo in Janezom Pavlom II. je po mojem zelo velika in je na tem, da se v celotnem obsegu šele odkrije.

V svoji knjigi trdite, da je pater Pij vedel, da bo postal zelo važen človek že takrat, ko je bil Karol Wojtyła še nepoznan. Če tako poznate svetnika iz Pietrelcine, zakaj ne poveste, kdaj se je srečal s tem Poljakom?

V življenjepisih svetnikov pogosto odkrivamo, da imajo svetniki močne in točne sporočilne 'kanale', čeprav so za razumsko

kontrolno neopazni. Nekaj podobnega opažamo tudi v odnosu med patrom Pijem in Karlom Wojtyłom. Poznamo dve konkretni epizodi, povezani med seboj, ki to dokazujeta. Ko je mladi duhovnik Karol Wojtyła l. 1948 študiral v Rimu, je slišal govoriti o patru Piju in ga hotel poznati. Za velikonočne počitnice je odpotoval v San Giovanni Rotondo in ostal tam en teden. Nikoli se ni zvedelo, kaj sta govorila. Zdi se, da je svetnik iz Pietrelcine videl v njem papeža s krvavimi madeži na belem talarju. Ta predstava napovedi se je hitro razširila po Wojtyłovi izvolitvi za papeža, a ni bila nikoli potrjena. Dejstvo je, da je tisto srečanje Wojtyła globoko prevzelo in v njem vzbudilo veliko spoštovanje do patra Pija.

Leta 1962 se je Wojtyła vrnil v Italijo kot škof, da se udeleži II. Vatikanskega koncila. V Rimu pa je prejel dramatično novico: njegova sodelavka Wanda Poltawska, zdravnica, specialistka za psihiatrijo, je imela nevaren tumor. Zdravniki so hoteli poskusiti z operacijo, čeprav brez upanja na uspeh. Wojtyła je patru Piju takoj pisal pismo in ga prosil, naj moli za doktor Poltawsko. Pater Pij je bil tista leta osumljen in obremenjen zaradi hudih obtožb. Inkvizicijsko Sodišče mu je naložilo resne disciplinske omejitve, duhovnikom in redovnikom pa prepovedalo imeti vsak stik z njim. Wojtyła je gotovo vedel za to situacijo, katere iz nepoznatih razlogov ni upošteval, ker je imel vednost patra Pija, ki je presegala vsak sum. Pismo je poslal takoj patru Piju, osebno po Angelu Battistiju, uradniku Državnega tajništva in sodelavcu patra Pija. Ko mi je Battisti izročil kopijo tistega pisma, mi je povedal, da je pater Pij želel, da mu ga prebere, in da je po trenutkih molka spregovoril: »*Angiolino, temu se ne more reči 'ne'.*«

Ker se je Battisti zavedal, da je vsaka beseda patra Pija imela v življenju skrivnost in konkreten odmev, je zaradi teh besed postal še bolj radoveden. »Kdo je ta Wojtyła?« je razmišljal. Pozanimal se je, toda v Vatikanu ga ni nihče poznal, razen Poljakov, ki so vedeli samo to, da je mlad škof. Enajst dni kasneje pa je bil Battisti naprošen, da nese patru Piju drugo pismo. V tem pismu se je poljski škof zahvaljeval patru za »nenadno ozdravitev doktor Poltawske, ki se je zgodila še prej, predno je šla v operacijsko sobo«. To so dejstva, katera poznamo in dokazujejo, da je pater Pij 'uganil', tako kot ob mnogih drugih priložnostih, božje namere z Wojtyłom z neverjetno natančnostjo.

Kako vstopa tretji del fatimske skrivnosti v zgodovino Janeza Pavla II. ?

Na skrivnostni način, kot je skrivnostno vse delovanje Duha. Teoretično je postal Janez Pavel II.

del te skrivnosti, odkar se je rodil. Poslanstvo mu je bilo zaupano že celo pred rojstvom, da se je njegova življenjska zgodba nemoteno razvijala v skladu z načrti božje Previdnosti. Dejansko pa se je zavedel svojega poslanstva morda šele po atentatu l. 1981. Nimamo znanstvenih dokazov ne izrecnih dokumentov, ki bi dokazovali zvezo med Wojtyłom in fatimsko skrivnostjo. Edinole prepričanje samega papeža, ki se je po atentatu prepoznal v tisti napovedi, ko je o dogodku razmišljal pa prebral besedilo s. Lucije o tretjem delu slovite skrivnosti.

Sestra Lucija je zapisala, da so videli ona, Francek in Jacinta škofa, oblečenega v belem, ki gre tresoč se, z opotekajočim korakom, ter zaradi bolečine in napora žalosten skozi veliko mesto v ruševinah, skupaj z drugimi škofi, duhovniki, redovniki in redovnicami ter moli za duše umrlih, ki jih srečuje na poti, in se vzpenja proti vrhu strme gore, kjer je križ, pod vzhodom katerega je ubit. Po tem, kar se je zgodilo, je bil Wojtyła prepričan, da je imelo videnje značilnosti prave prerokbe. Z leti se je njegovo prepričanje stopnjevalo do same gotovosti.

Ni izključeno, da je dobil od sestre Lucije še druge informacije in pojasnila, pa jih ne poznamo. Leta 2000, 19 let po atentatu, je bil Janez Pavel II. o tem tako gotov, da je hotel svoje prepričanje povedati vsemu svetu. To se je zgodilo ob koncu beatifikacije Francka in Jacinte v Fatimi, kjer je spregovoril kardinal Angelo Sodano, tajnik Vatikanske države, milijonu romarjev in milijonom vernikov, povezanih v živo po televiziji. Tudi Wojtyłova želja, da je svoje prepričanje hotel objaviti, je razlog, ki veliko pomeni.

Kdaj se je Janez Pavel II. zavedel, da je »fatimski papež« in kaj je storil potem?

Kot sem že rekel, bo držalo, da se je papež Karol Wojtyła zavedel svoje vloge v zvezi s fatimskimi sporočili po atentatu, ko je razmišljal, kaj je doživel in primerjal sovpadanje datumov, aten-

tata in prikazovanja v Fatimi, pa po branju besedila skrivnosti. Njegova pobožnost je bila marijanska že od mladosti. V svoji verski praksi je dajal prednost poljskim Marijinim svetiščem, ker so bila del njegove verske tradicije, pa tudi zato, ker ni smel iz Poljske. Kljub temu je dobro poznal zgodovino Fatime in tisti del skrivnosti, ki ga je razodela s. Lucija in govori o Rusiji, komunizmu in preganjanju vernih.

Po atentatu pa je čutil dolžnost, da posveti vso pozornost svoji vlogi v zvezi s Fatimo. Zelo ga je prevzela sočasnost dne atentata, 13. maja ob 17,17, z začetkom prikazovanj 13. maja 1917. V bolnici je zaprosil za dotični dokument slovite skrivnosti, da ga je prebral in spoznal še njen ne objavljeni del ter podrobnosti, ki zadevajo njegovo osebo, kar ga je tako presunilo, da je v svoji oporoki to trikrat omenil. Z vsem ognjem se je posvetil nalogi, da omogoči izpolnitev fatimskih naročil. V mislih je imel predvsem Marijino prošnjo za posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu, kar je kljub mnogim zaprekam tudi storil.

V knjigi trdite, da je med prošnjo Device Marije za posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu in med padcem berlinskega zidu direktna zveza. Zakaj?

Na to zvezo spominjajo sami dogodki in datumi. Leta 1917 je rekla Mati božja, da bo prosila za posvetitev Rusije, če se človeštvo ne spreobrne. Ko se je leta 1919 prikazala s. Luciji, je prosila za to in pojasnila, da mora posvetitev Rusije njenemu brezmadežnemu Srcu izvesti Cerkev, to je papež skupaj z vsemi škofi. Za to Marijino prošnjo se je zvedelo po 14 letih. Za posvetitev se je osebno zavzel Pij XII. in jo ob dveh priložnostih izvršil, izrecno omenjajoč Rusijo. A bila je to privatna pobuda, ne v povezavi z vsemi škofi.

Zaplesti vso Cerkev v to posvetitev tako, da se izrecno imenuje neko državo, Rusijo, je predstavljalo velike ideološke in

POČASI SE JASNI

ŠKOF GREGORIJ ROŽMAN

Objavljamo ponatis članka pod gornjim naslovom, ki ga je za KOLEDAR-ZBORNIK SVOBODNE SLOVENIJE 1952 napisal ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman, begunec. Če beremo članek po branju pogovora med italijanskim pisateljem in Zenitom o papežu Janezu Pavlu II., bo še zanimivejši.

politične zapreke, ki jih mnogi škofje niso mogli sprejeti. In res, ne Pij XII., ne Janez XXIII. niti Pavel VI. niso uspeli izvesti posvetitve tako, kot je prosila Gospa. To oviro je premagal Janez Pavel II. Da je lahko imenoval Rusijo, se je moral poslužiti komplicirane indirektno zvijače. Vsem škofom Cerkve je poslal pismo in jih povabil, naj se mu pridružijo pri slovesni posvetitvi sveta, ki bo 25. marca 1984. V pismu ni imenoval Rusije, navedel pa je obrazec posvetitve, po katerem bo bral, ki je bil podoben obrazcu Pija XII. iz leta 1952, v katerem je izrecno imenoval Rusijo. Ko so škofje prebrali pismo in obrazec posvetitve, so vedeli, da gre za posvetitev, za katero je prosila Gospa sestro Lucijo, ker je omenjala Rusijo.

Tako se je izvedla in v pičlih šestih letih se je svet korenito spremenil, konec mrzle vojne, padec več komunističnih režimov, padec berlinskega zidu, razpust sovjetskega imperija in vrnitev verske svobode v Rusiji in drugih deželah starega komunističnega imperija. In vse to brez prelivanja krvi! Pa ne samo to. Bili so tudi zanimivi in zagonetni znaki in podrobnosti.

Če se spomnimo datumov najvažnejših dogodkov te velike spremembe, odkrijemo, da sta se oba zgodila na katoliški praznik. Razpad Sovjetske zveze, na primer, se je zgodil, ko so se sestali predsedniki Rusije, Ukrajine in Belorusije, da so ob koncu sestanka oznanili njen formalen razpust. To je bilo na praznik Brezmadežne, 8. decembra 1991. Zveza med tem praznikom in posvetitvijo Rusije Marijinemu brezmadežnemu Srcu je jasna.

Konec sovjetskega komunizma pa je bil potrjen na dan, ko so sneli zastavo rdeče barve, ki je desetletja plapolala v Kremlinu, in namesto nje izobesili rusko zastavo. To se je zgodilo na Božič, 25. decembra 1991, na enega največjih praznikov katoliške Cerkve.

Slučajno sovpadanje? Brez dvoma, verjetno gre za slučajno istočasnost. Morda pa gre tudi za znamenja.

Za nas, ki smo nepočakani, prepočasi, pa vendar: jasni se.

Na **Mali Šmaren**, 8. septembra 1951, je švignil svetel žarek preko sveta iz San Francisca, kjer so zastopniki 49 narodov podpisali mirovno pogodbo z Japonsko. Predsednik mirovne konference Acheson je trdil, da je ta pogodba edinstvena v zgodovini, imenoval jo je dejanje velikodušnosti in resnične sprave in je poudaril, da je ta pogodba v soglasju s temeljnimi moralnimi načeli največjih duhovnih učiteljev in voditeljev vseh narodov in verstev.

Ta pogodba je resnična mirovna pogodba, ki je naredila iz sovražnika prijatelja, iz nasprotnika zaveznika, ki vstopa častno in svobodno kot enakopraven član v občestvo svobodnih narodov in držav. Ta pogodba ne pušča v srcih zagrenjenosti, ne podžiga želja po maščevanju, ki kakor iskre pod pepelom tlijo in v prvi priložnosti izbruhnejo v požar nove vojske. V tem smislu je res edinstvena mirovna pogodba v zgodovini. Če bi bile mirovne pogodbe po

prvi svetovni vojski v istem duhu sklenjene, bi se bila evropska svetovna zgodovina zadnjih desetletij brez dvoma v mnogočem drugače in ugodnejše razvijala.

In če to drži, kar je britanski zunanji minister Morrison ob podpisu pogodbe dejal, da to ni končno dejanje, ampak začetek, začetek novih odnosov med narodi, potem je na praznik Marijinega rojstva 1951 resnično posvetil nov, zaupanje vzbujajoč žarek v zaskrbljeno človeško družbo. Morda le ni golo naključje, da se je ta v mnogem oziru nova pogodba miru podpisala na **Marijin praznik**, in tudi ni bilo le slučajno, da se je japonska vojska začela na **praznik Brezmadežne**, 8. decembra 1941, z napadom na ameriško luko Pearl Harbor in se končala na **praznik Marijinega Vnebovzetja** 1945. Ameriški listi so opozorili še na to dejstvo, da je po abecednem redu držav mirovno pogodbo prvi podpisal **argentinski poslanik** v Združenih državah z imenom **Jesús Paz**, torej stoji pod to zgodovinsko listino na prvem mestu ime **JEZUS** in **MIR**.

Drug svetel žarek je vedno bolj umevano in rastoče prepričanje, da

* V soboto, 13. maja 2006, ob 25-letnici atentata na »fatimskega papeža« Janeza Pavla II., je bila procesija z originalnim kipom Fatimske Gospe po Trgu sv. Petra, na katerem je poljski papež prelival svojo kri.

Prevedel Stane Snoj

FATIMSKA GOSPA BO ZAČELA LATINSKOAMERIŠKO ŠKOFOVSKO KONFERENCO

je brez Boga in njegovih zapovedi resničen mir nemogoč. O tem državniki vedno češče govorijo. Móralo je priti brezboštvo v najbolj nečloveški obliki, da so se državnikom odprle oči. Acheson je v slovesnem trenutku zaključitve mirovne konference za slovo izgovoril besede, ki so vsem navzočim segle globoko v srca: »Naj zaključim to konferenco z besedami, ki so v mnogih jezikih, v mnogih oblikah in mnogih verstvih dajala človeštvu tolažbo in moč: Naj božji mir, ki vsak razum presega, biva med nami in vedno pri nas ostane.« Te besede so povzete iz lista svetega Pavla Filipljanom (4,7).

Jasni se. Spoznanje, da izven Boga ni pravega miru, se širi. Iz strahot pretekle vojske in iz nepopisnih stisk povojnih razmer se utrjuje prepričanje, da ni drugega temelja za srečno življenje človeka in cele družbe kakor tisti, ki ga je postavil Bog v svojih razodetih zapovedih. Če bodo državniki in narodi šli po poti tega spoznanja, bo prišla svoboda in rešitev tudi za naš narod. Prekrižanih rok ne smemo čakati. Kar kdo more storiti, da se jasnost pospeši, je dolžan storiti, čeprav ne bi mogel drugega kot o tem govoriti svojemu okolju in z molitvijo podpirati tiste, ki vodijo usodo narodov in držav.

V upanju, da se bo jasnilo vedno bolj, stopamo v leto 1952.

+ +

Vemo, da so se dogodki v svetu kasneje odvijali drugače kot je pred 55 leti na podlagi dobrih znakov upravičeno upal rajni škof Rožman. Prej je za nacizmom moral propasti še komunizem, pa tudi s tem se širjenje brezboštva še ni ustavilo, kot je prosila Mati Božja v Fatimi, zato tudi danes še ni miru ne pravice na svetu. Gornji zapis je zanimiv zato, ker pokaže, da je škof Rožman znal brati že tedaj svetovne dogodke z vidika fatimskih prikazovanj, kjer je Mati Božja izrazila skrb za usodo človeštva vsled naraščajočega razkristjanjenja v svetu.

BOGOTA, ponedeljek, 15. maja 2006 (ZENIT.org) – Na spominski dan Fatimske Gospe, 13. maja prihodnjega leta bo otvoritev 5. Glavne škofovske konference za Latinsko Ameriko in Karibske otoke, je naznanil predsednik pripravljalnega odbora.

To je napovedal 13. maja **monsinjor Andrej Stanovnik**, ki je hkrati glavni tajnik Latinskoameriškega škofovskega sveta (CELAM-a). Omenil je, da se bo te konference v Aparecidi, v Brazilu, udeležil tudi Benedikt XVI.

»Po srečnem naključju sovpada ta datum s praznikom Naše Gospe iz Fatime – ugotavlja argentinski škof – ki je pokazala svoj prikupni, nežni in ogoreli obraz v Guadalupe-u in nas zdaj vabi po svoji majhni in lepi podobi Naše Gospe spočetja Aparecida, spominjajoč nas, da smo njeni otroci, v njenem Sinu Jezusu pa bratje in sestre med seboj. Bratska ljudstva in narodi hočemo živeti med seboj solidarno in se posvetiti predvsem

našim najmanjšim, nezaščitenim in revnim. Ti narodi so odprti do vseh ljudi zemlje in so odločno za življenje mož in žena brez izjeme, od spočetja do njihove naravne smrti.«

Po mnenju glavnega tajnika CELAMA, »smo v zelo važnem času, ko razmišljamo in zbiramo gradivo za Dokument sodelovanja posameznih Cerkev, cerkvenih ustanov Škofovskih konferenc in tistih celinskih, ki imajo različne zveze s katoliško Cerkvijo«.

V tem smislu poroča: »Z namenom, da se obogati priprava srečanja v Aparecidi, se vršijo celinski laiški seminarji, eno celinsko pastoralno marijansko srečanje in pripravljajo posebne publikacije v zvezi s peto konferenco.«

»Z veseljem opazujemo, da narašča zanimanje in zavzetost mnogih skupnosti, da velikodušno delijo svojo bogato izkušnjo življenja iz vere kot učenci in misijonarji Jezusa Kristusa, svoje navdušenje in način evangelizacije; svojo ljubezen do Gospe; svojo čustveno in aktivno pripadnost Cerkvi; svojo iskreno vdanost svetemu očetu; svojo prednostno ljubezen do revnih in zavzeto delo za 'kulturo življenja',« ugotavlja.

»Z Marijo, Materjo Cerkve – zaključuje – hočemo zapeljati na globoko, da bodo imela naša ljudstva življenje v izobilju, v Kristusu, da v solidarnosti gradimo bratstvo in mir. Vsem osebam in skupnostim, ki sodelujejo v pripravah na 5. konferenco, naš iskren pozdrav in naš prispevek na duhovni poti, ki nas vodi na srečanje v Aparecido.«

Prevedel S.S.

NOVA KNJIGA SESTRE LUCIJE IZ FATIME odkriva, da je Gospa napovedala preganjanje Judov

RIM, četrtek, 1. junija 2006 (ZENIT org.) - Od 10. junija naprej je v prodaji v italijanskih knjigarnah nova knjiga sestre Lucije, zadnje priče prikazovanj v Fatimi, ki je umrla 13. februarja 2005, stara 97 let.

Sestra Lucija Jezusova dos Santos je bila skupaj s Frančiškom in Jacinto Martos od 13. maja 1917 priča prikazovanj fatimske Gospe. Sveti sedež skozi 45 let ni razodel vsebine tako imenovane »tretje fatimske skrivnosti«, pa tudi s. Lucija je molčala o njej.

Knjigo z naslovom »Fatimsko sporočilo«, 64 strani, je izdal Karmel iz Coimbre, Portugalska, razpečava jo pa Tajništvo pastirčkov (sedež postulatorja obeh bratrancev s. Lucije). Ima 'imprimatur' z dne 13. februarja 2006 mons. Serafim de Sousa Ferreira e Silva, upokojenega škofa v Leiria-Fatima. V Italiji knjižico razdeljuje založba San Clemente. Kasneje bo izšla knjiga tudi v drugih jezikih.

Nova knjiga povezuje fatimsko

sporočilo z dobo in dogodki, ki so se zgodili v prejšnjem stoletju.

Oče Geremia Carlo Vechina, spovednik s. Lucije, pove v uvodu, da je vidkinja že pripravljala zapis na prošnjo nekdanjega glavnega predstojnika reda, bodočega kardinala Anastasia Alberta Ballester-a ob njegovem prihodu v Coimbro 1955.

Tisti zapisi so bili poslani po naročilu Pavla VI. v Rim – pripoveduje oče Vechina – »in so ostali pozabljeni v vatikanskih arhivih«.

S. Lucija pripoveduje v eseju, da je dobila 15. maja 1982 povabilo očeta Geremia Carlo Vechina, takratnega provinciala reda bosonogih karmeličanov, naj »napiše vse podrobnosti, ki zadevajo fatimsko sporočilo, od začetka«.

Vidkinja pripoveduje, da je kljub temu imela dvome in bila v strahu, ker od Svetega sedeža ni imela dovoljenja za pisanje o teh zadevah.

Dvomoj je bilo konec, ko je govorila ob priložnosti s kardinalom Eduardom Pironiem, takratnim

MARIJINO ZMAGOSLAVJE

LUDOVİK CEGLAR, Brazil

Za krivde in zablode grešnega človeštva

Devica fatimska je kazni naznanila:
vojske in lakoto, preganjanja in zmote.
Vendar Marija svet bi rada še rešila.

Ker del teh kazni bi iz Rusije prihajal,
Marija papeža in škofo je prosila,
da Rusijo bi njej slovesno posvetili,
nakar Marija svetu mir bi podarila.

Ta prošnja božje Matere se ni spoznala.
Tako se druga, hujša vojska je začela;
razširila se naglo je po grešnjem svetu
in tudi našo domovino je zajela.

Pozneje so vojske in zmote se množile,
človeštvo pije zvrhano bridkosti čašo.

Bojimo katastrofe se in holokavsta,
zelo skrbi nas, kaj bo z domovino našo.

Mariji Rusija in mir sta izročena.

Goreče sveto Bogorodico prosimo,
da Cerkvi spet edinstvo in prostost podari.
Z molitvijo triumf Mariji pospešimo!

Triumf njen bo zasenčil zmago pri Lepantu:
krščanska Rusija se z Rimom bo združila.
Človeštvu bo podarjen čas miru in sreče,
vsa zemlja zmago bo Marijino slavila.

Duhovno življenje 1986

prefektom vatikanske kongregacije za redovnike, ki je 9. septembra 1983 obiskal samostansko skupnost.

V prvem delu knjižice se sprašuje s. Lucija, zakaj je Gospod izbral »tako revne in neuke otroke« za izvedbo svojih načrtov. Pa je pojasnila, da Gospod »izbira čista srca, da deluje z njimi kot se njemu zdi«, tako kot je zapisano v evangeliju. »Blagor čistim v srcu, zakaj ti bodo Boga gledali.«

Sestra Lucija opisuje potem

vse momente srečanja z Gospo, ko prosi za molitev rožnega venca, za spoštovanje božjih zakonov, ko govori o skrivnosti Svete Trojice, o evharistični pobožnosti in zlasti o krščanskem pojmovanju trpljenja.

»Gospa - tako imenuje s. Lucija Mati Božjo - je povabila pastirčke, naj se izroče Bogu in naj prenašajo vse trpljenje, ki jim ga bo On želel poslati, v spravo za grehe, s katerimi je žaljen, in za spreobrnjenje grešnikov.«

Vidkinja pripoveduje, da »se niso bali trpljenja, ki bi prihajal nadnje od Boga, da so se ne vedé popolnoma vdali v božjo voljo in čeprav niso poznali Svetega pisma, so odgovorili kakor Kristus, ko je rekel: 'Oče, naj se zgodi tvoja volja'«.

V svojem eseu pripoveduje na nekem mestu sestra Lucija, kaj je rekla Gospa glede vojske 1914-1918: »Vojska se bo kmalu končala, toda, če ne bodo nehali žaliti Boga, bo v času papeževanja Pija XI. začela nova, še hujša.«

Vidkinja razlaga, da zgodovina beleži »izbruh brezbožne vojske proti veri, proti Bogu, proti božjemu ljudstvu. Da je vojska hotela uničiti judovstvo, iz katerega so izhajali Jezus Kristus, Devica Marija in apostoli, ki so nam posredovali Božjo besedo in dar vere, upanja in ljubezni, že od nekdaj od Boga izbrano ljudstvo: 'Odrešenje pride od Judov'«.

Redovnica nadalje piše o komunistični Rusiji in o vojskah zaradi zmot, ki jih bo Rusija širila po svetu.

S. Lucija se spominja, da je Devica Marija prosila za »posvetitev Rusije brezmadežnemu Srcu«. »Če bo moja prošnja uslišana - je rekla Gospa s. Luciji - se bo Rusija spreobrnila in bo mir. Če ne, bo ta širila po svetu zmote, povzročala vojne in preganjanje Cerkev. Dobri bodo mučeni, sveti oče bo veliko trpel, več narodov bo uničenih.«

Po vsem tem pa je Gospa zauपालa pastirčkom: »Sveti oče mi bo posvetil Rusijo, ki se bo spreobrnila in bo na svetu nekaj časa mir. Končno bo zmagalo moje brezmadežno Srce.«

Ta del Gospejine napovedi je pojasnila sestra Lucija s posvetitvijo Rusije brezmadežnemu Srcu, ki jo je izvršil Janez Pavla II. 25. marca 1984 v Rimu pred kipom Gospe, ki se časti v Kapeli prikazovanj v Co-va de Iria v Fatimi.

Prevedel S.S.

Vidkinja Mirjana za 25. obletnico prikazovanj v Medžugorju

Vidkinja Mirjana Dragičević, poročena Soldo, najstarejša med vidci in obenem tista, ki je prva prejela od Gospe vseh 10 skrivnosti, je ob obletnici prikazovanj opisala svoje doživetje prvega srečanja z Gospo:

»Tistega leta 1981 sem iz Sara-jeva, kjer je naša družina živela, prišla v Medžugorje na šolske počitnice. Od tod so namreč doma moji starši. Z Ivanka sva se sprehajali, se pogovarjali in se družili kot navadno. Bil pa je praznik sv. Janeza Krstnika in v vasi nihče ni delal. Naenkrat je Ivanka vzkliknila, ker se ji je zdelo, da vidi Gospo. Seveda ji nisem verjela. Hotela sem se vrniti v vas, a v meni je nekaj 'govorilo', nekaj me je sililo, naj se vendar obrnem in pogledam, o čem Ivanka govori. Presenetila me je Ivanka izrazita

bledica, ker je sicer v obraz vedno rdeča. Tedaj sem pogledala proti hribu in zagledala ženo v dolgi sivkasti obleki z majhnim otrokom v naročju. Hrib je vendar kamnit, poln dračja, brez steze. Čudila sem se, da je tam neka žena tako oblečena in povrh še z otrokom. V začudenju se z Ivanka nisva niti premaknili. V tistem trenutku je prišel Ivan, a je takoj pobegnil. Prišla je še Vicka, ker naju je iskala. Ko pa je vse to videla, je hitro sezula čevlje in začela teči proti domu. Takrat sva se tudi medve zavedli in tudi sami začeli teči proti vasi. Doma so nama rekli, naj vendar pustiva neumnosti in naj raje moliva. Samo mali Jakov in Marija sta nama rekla: »Kako ste srečne. Ko bi vsaj tudi midva mogla videti Gospo!« To noč ni nihče spal. Jaz sem jo vso noč premolila. Naslednjega dne je bilo ob istem času že pol vasi pod hribom, ker je vsakogar od nas še kdo spremljal. Gospo smo ta dan videli vsi. To je bilo 25. junija. Takrat smo se ji pravzaprav prvič približali in se z njo pogovarjali. - Bil je čas komunizma. Oblasti so se vznemirile in sovražno spremljale celotno dogajanje. Toliko bolj, ker sta jim bili Cerkev in naša vera od vedno trn v peti. Prišla je policija s psi, vojska, obkolili so hrib, mi pa smo prikazovanja imeli vedno drugje, a tudi sovaščani so nas skrivali. Gospa je takrat pred vsemi naredila veliko čudežev: nad Križevcem je z velikimi črkami pisalo MIR, včasih je izginil križ, na njegovem mestu pa se je pojavila Gospa. Včasih se je križ vrtel. Vse to je pripomoglo, da so mnogi verjeli in so nam pomagali.«

Glasnik Kraljice miru

Statistika za maj in junij 2006

Meseca maja je bilo v Medžugorju podeljenih 141.500 svetih obhajil. Somaševalo je 3152 duhovnikov. Junija je bilo podeljenih 200.000 obhajil, somaševali so 4.503 duhovniki.

BOGOSLUŽNA ZNAMENJA

IVAN LIKAR

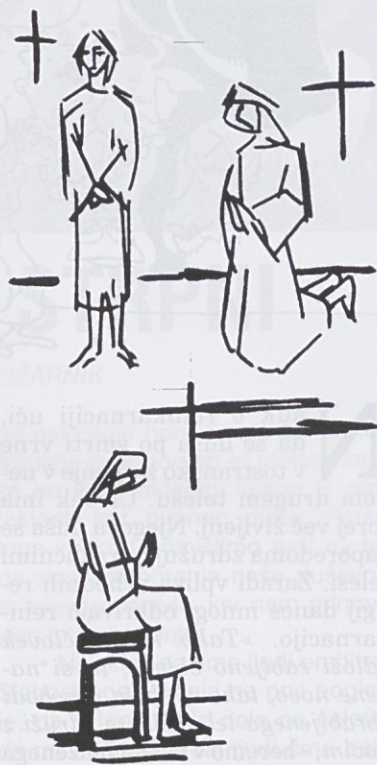
Prostor nam ne dopušča, da bi o njih spregovorili obširneje, zato le kratko in jedrnat.

Gre za znamenja, ki so v zvezi s človeškim telesom, pač zato, ker jih izvede človek kot telesno bitje, potem za naravne reči ter za predmete v bogoslužju in končno še za bogoslužni prostor.

Naprvem mestu so **bogoslužne drže telesa**, ki jih je kar nekaj: stoja, klečanje, ležanje na tleh, sedenje, molitvena drža rok, tihota. To so najobičajnejše drže duhovnikov in vernikov skoraj pri vsaki maši.

Vzravnan pokončna **stoja** je naravno znamenje spoštovanja. Pri maši stojimo v velikem spoštovanju pred Gospodom Jezusom Kristusom, ki je nevidno navzoč med nami. S tem na zunaj pokažemo, da takoj in zvesto naredimo, kar nam naroča. Stoja pri bogoslužju je tudi znamenje svobode Božjih otrok. To svobodo smo prejeli pri krstu, ko smo se pridružili Kristusu, zmagovalcu nad grehom in smrtjo. Nismo več sužnji, pravi apostol Pavel, ampak svobodni Božji otroci. Po očenašu duhovnik moli: »Usmiljeno pomagaj, da se bomo varovali greha, ko polni blaženega upanja pričakujemo prihod našega Odrešenika Jezusa Kristusa.« Znamenje veselega pričakovanja je, da smo na nogah, da stojimo. Tudi izvoljeno ljudstvo je v Egiptu pripravljeno na nogah 'stojeti' pričakovalo svoj odhod iz sužnosti v objubljeno deželo...

Po navodilih v uvodu v Rimski misal stojimo od začetka maše do konca glavne mašne prošnje, med petjem aleluje in verza ter med evangelijem, med molitvijo vere in prošnjami za vse potrebe, od vključno prošnje nad darovi do konca obhajilnega obreda (do vključno: »...Gospod, nisem vreden...«). Med spremenjenjem je predvideno klečanje (po stari navadi da strežnik znamenje z

zvončkom), razen če je tesen prostor oziroma veliko število navzočih. Po odgovoru na »Skrivnost vere« spet vstanemo in stojimo do konca molitve »Gospod, nisem vreden...« Stojimo zopet med prošnjo po obhajilu do konca maše. Ob nedeljah so pred blagoslovom oznanila. Med oznanili sedimo, ker gre za držo poslušanja (podobno kot med Božjo besedo in njeno razlago). Kdor bi ves čas, med katerim je pri maši predvidena stoja, resnično težko stal, naj sedi, vendar naj ga pri tem ne vodi želja po udobnosti.

Pri vsaki maši nekaj časa **sedimo**. Ta telesna drža ima več pomenov. Najprej pomeni oblast in poučevanje. Tako je Jezus na gori blagrov (pri Genezareškem jezeru) sedel razlagal svoj nauk. Nas bolj zanima drugi pomen sedenja pri maši: to je namreč drža zbra-

nega poslušanja. V evangeliju imamo čudovit primer take drže, ko je Marija, Mártina sestra, sedla k Jezusovim nogam in ga poslušala ... Pri maši sedimo med berili, med homilijo ali pridigo in po obhajilu pred poobhajilno prošnjo (takrat lahko tudi klečimo). V času 'sedenja' smo kakor rodovitna zemlja, v katero pada seme Božje besede in milostnih Božjih navdihov. Sedimo tudi med pripravljanjem darov in med oznanili.

V bogoslužju pomeni klečanje globoko in popolno češčenje, poglobljeno molitev in veliko zbranost. Izraža tudi ponižno prošnjo ter spokornost, popolno predanost Bogu in združitev s Kristusovo daritvijo. Kakor smo zgoraj omenili, klečimo, če je le mogoče, med spremenjenjem ali povzdigovanjem.

Ave Maria

RASTLINE IN ŽIVALI
V KRŠČANSKI UMETNOSTI

Zmaj – utelešenje zlega načela

Pripravil SIMON ČERTOV

»Veliki zmaj, stara kača, ki se imenuje Hudič in Satan in ki zapeljuje vesoljni svet, je bil vržen na zemljo, z njim vred pa so bili vrženi tudi njegovi angeli.« Raz 12,10

Vizprianem dogodku, v grškem apokrifnem dodatku (Dan 13, 23-27) k Danijelovi knjigi Danijel ubije zmaja, ki so ga častili Babilonci (grško drakon), drugi so prevedli 'drakon' s kačo. Zgodovinsko nimamo izročila o takšnem kultu pri Babiloncih in je verjetno podoba za oblast Jahveja nad tudi demonskimi, življenju in Bogu sovražnimi silami narave.

Zmaj je za zgodnje kristjane predstavljal utelešenje zlega, Bogu

sovražnega načela in je potem takem enak kači. (Raz 12,7) Kot lik se zmaj pojavlja kot velika krilata vodna kača z nogami, ki prihaja iz podzemlja, kot se zvali ptiček iz jajca, domuje v vodi, in bruha ogenj (štirje elementi).

Krščanska umetnost je prevzela antične predstave o boju bogov proti silam kaosa in germanske junaške pripovedke. Tako je v krščanski umetnosti nadangel Mihael upodobljen, ko ubija zmaja. Kakor germanski junak se sveti Jurij na številnih upodobitvah na konju bori proti zmaju, ki hoče požreti kraljevo hčerko. Marjeta, v krščanski ikonografiji upodobljena s črvom (zmajem), je na nekaterih slikah spojena s to postavo.

»Boj z zmajem sprva spominja na boj človeka z resničnimi pošastmi v preteklih časih. Zato postaja boj s pošastjo boj z zlim zunaj nas in v nas, volje z nagoni človeka z onostranstvom in z usodo. Zmaj je podoba za neoblikovano in nevarno naravo ter tudi za svoje nezavedno,« je zapisal švicarski raziskovalec pravljic Max Lüthi.

Iz Nedelje

REINKARNACIJA: Ali se večkrat rodimo?

Nauk o reinkarnaciji uči, da se duša po smrti vrne v totransko življenje v nekem drugem telesu. Človek ima torej več življenj. Njegova duša se zaporedoma združuje z različnimi telesi. Zaradi vpliva vzhodnih religij danes mnogi odkrivajo reinkarnacijo. »Tako kakor človek odloži rabljeno obleko, in si nadene novo, tako se duša osvobodi obrabljenega telesa in se združi z novim,« beremo v pesmi blaženega Krišne. (Bhagavad Gita 2,22)

- V teh religijah je človekovo življenje podobno nekemu večno novemu začetku, pri čemer je duša del celote, telo pa le nek prehodni pripomoček - veriga ponovnih življenj. Ta veriga življenj, ki si sledijo, se na vzhodu razlaga drugače kot na zahodu. Vzhodni modreci želijo verigo stalnega ponovnega rojevanja - reinkarnacije prekiniti, da bi dosegli zlitje z Absolutnim.

- Nasprotno pa tistemu, ki na zahodu verjame v reinkarnacijo, služi ta nauk kot priložnost, da v naslednjem življenju uresniči to, kar sedaj ni bilo možno. Ta cikel teče neomejeno naprej, tako kot da bi lahko stalno ponavljali določen razred. Če se natančno držimo tega verovanja, potem moramo sprejeti tudi popolnoma

drugačen pogled na življenje, Boga, človeka in njegovo svobodo. Dobro je natančneje vedeti, do česa pridemo s takšnim gledanjem na svet.

- Izstopata dva pomembna cilja: prvi je biti očiščen slabega in drugi večno živeti v navzočnosti božanskega. To hrepenenje je lepo in dobro. Toda ali lahko v nauku reinkarnacije najdemo zadosten odgovor? Pri tem je vedno cilj, da se osvobodimo lastne osebnosti.

Oseba, ki bo nekoč popolna, gre v Nič. V svetopisemski veri stoji nasproti temu na prvem mestu rast in zorenje osebe. Vstali človek ostane tudi v božji slavi samostojna oseba. Nauk o reinkarnaciji nasprotuje tudi pojmovanju enotnosti osebe. Vsako telo ima le enega duha in eno dušo, ki torej ne more potovati sem ter tja. Prav tako ni razloga, zakaj naj bi neko prihodnje življenje ponujalo boljše pripomočke za človekovo osvobođenje.

Novo življenje, ki ga obljublja Jezus, ni drugo življenje, je le večnost, polna veselja in ljubezni. Kristus nas lahko osvobodi zlega, ker je Bog. Če hočemo, nas lahko s tem, ko nam vse odpusti, prenovi in na novo ustvari. Človekov cilj ni v tem, da se reši življenja in ničesar več ne počne, temveč v iskanju lepega, dobrega in resničnega.

Iz revije *On živi*

BODIMO STRPNI

HUBERT POŽARNIK

Kdor zmore sprejeti s spoštovanjem in razumevanjem soljudi, ki imajo drugačne nazore in navade, je strpen. Strpnost je potemtakem več kot samo to, da druge in drugačne 'trpimo' ob sebi. Resnična strpnost namreč sloni na moralni zavesti o človekovem dostojanstvu.

Strpnost je težko doseči, ker vsak človek nehoti izhaja iz samega sebe in svojih izkušenj, vrednot ter stališč, ki jih ima skoraj vedno za edino pravilne in veljavne. Zato je strpnost tesno povezana z zrelostjo osebnosti. Kdor je negotov, samovšečen ali samopašen, ni zmožen strpnosti, ker se prehitro čuti ogrožen. Ker strpnost ne pomeni, da sami v nobeno stvar ne verjamemo ali da nimamo lastnih načel, meril, sodb in ciljev, zrele strpnosti tudi niso sposobni negotovi ljudje, ker so prehitro pripravljeni na samozanikanje.

Strpnosti se je mogoče naučiti. Strokovnjaki svetujejo naslednje:

- Večkrat se spomnimo, da ima vsak človek pravico povedati svoje mnenje. Prav tako ni nikjer rečeno, da so le naši pogledi in naš način življenja edino pravilni in dopustni.
- Naučimo se opazovati, poslušati in se vživljati v druge ljudi, ker jih bomo na ta način bolje razumeli in bomo do njih bolj pravični.
- Imejmo pred očmi, da so mno-

ge nekdane norme vedenja danes izgubile svoj pomen in smisel, zato se ne kaže oklepiti vsega iz preteklosti kot pijanec plota. Poleg tega večkrat pomislimo tudi na to, da strpnost ohranja naše duševno in telesno zdravje, ker nam prihrani jezo in razburjenje.

- Nikoli ne sodimo ljudi prehitro. Slabost ocenjevanja na prvi pogled je, da sklepamo iz dela na celoto, da razvrščamo tedaj ljudi črno belo in da na oceno vpliva naše trenutno razpoloženje.

- Znebimo se predsodkov. Zato skušajmo dobiti čim več podatkov o drugih ljudeh in stopiti v osebni stik z njimi.

- Bolje ko bomo poznali sebe, strpnejši bomo do drugih.

- Imejmo zdrav življenjski humor in zdrav pogled na ljudi; ljubezen do ljudi in optimizem močno spodbujata strpnost.

- Če čutimo, da nam gre kaj ali kdo posebno hudo na živce, razčistimo, ali ne tiči za tem globlji vzrok v nas samih. Pomislimo tudi, ali nam negativna podoba, ki jo imamo o nekom, ne streže lastnemu napuhu.

- Svoje strpnosti ne bomo povečali, če ne bomo storili vsega za zorenje in rast naše celotne osebnosti.

- Nestrpnost je zelo trdovratna, zato bodimo potrpežljivi in vztrajni v svojih prizadevanjih.

KRATKE NOVICE

VATIKAN – Tisoči romarjev so se 13. maja 2006 v Vatikanu pridružili procesiji s kipom Marije iz Fatime, v katerega je vdelana ena od krogel, ki jih je pred 25 leti v papeža izstrelil atentator Mehmet Ali Agca, in s tem obeležili obletnico poskusa atentata na Janeza Pavla II. Papež je dejstvo, da je preživel atentat, kasneje razglasil za čudež. (Ave Maria)

ZALAVÁR – V mestu Zalavár na Madžarskem so 13. maja 2006 odkrili spomenik Pribini in knezu Koclju. Na tem zgodovinskem kraju pokristjanjenja in opismenjevanja Karantancev sta ga postavila Zveza Slovencev na Madžarskem iz Monoštra in Društvo madžarsko-slovenskega prijateljstva. Spomenik, ki je delo slovenskega akademskega kiparja Metoda Frlica, je po slovesni sveti maši blagoslovil mariborski pomožni škof dr. Jožef Smej. (Ave Maria)

RIM – Prelat papeške prelature Opus Dei škof Javier Echevarria je v cerkvi sv. Evgenija krstil tajvanskega veleposlanika pri Svetem sedežu Tou Chou-senga. Njegova žena in otroci so že kristjani. Botra je bila filipinska veleposlanica pri Svetem sedežu Vera Leonida. (Ave Maria)

VARŠAVA – Poljska centralna banka je sporočila, da bo izdala nov bankovec z likom pokojnega, na Poljskem rojenega papeža Janeza Pavla II. Bankovec za 50 zlotov (13 evrov) bo dala v obtok 16. oktobra ob 28. obletnici papeževe izvolitve za poglavarja rimskokatoliške Cerkve. Na bankovcu bodo verski simboli, povezani z izjavami in govori Janeza Pavla II., kopija njegovega podpisa in datum njegovega papeževanja med letoma 1978 in 2005. (Ave Maria)

Polje, kdo bo tebe ljubil...

ERNEST HIRSCHEGGER

Začeli bomo z objavo spominov znanega moža iz naše skupnosti, gospoda Ernesta Hirscheggerja, ki je lani oktobra izpolnil 90 let življenja in živi v Mendozi. Avtor teh spominov je oče trinajstih otrok, ded 48 vnukov ter zaenkrat praded dvajsetih pravnukov. Odkod je doma, kaj je bil, kaj je delal in zakaj je moral v tujino, nam bo sam povedal.

SPOMINI NA NAŠ DOMAČI KRAJ

Župnija in občina Devica Marija v Polju pri Ljubljani

Pojdimo najprej na Ljubljanski grad in se ozrimo na vzhod, do koder seže pogled na Kašelske hribe, kakih 10 km razdalje.

Desetletja pred I. svetovno vojno in po začetku druge, se je od predmestja Ljubljane-Moste širila ravnina obdelanih polj do juga in obrežja reke Ljubljanice; proti severu pa do reke Save. Sredi te ravnine je bil občinski pašnik, ki so ga pozneje spremenili v letališče. Glavna cesta proti vzhodu je Zaloška. Vzporedno z njo teče železniška proga. Ob obeh so vasi Fužine, ob Ljubljani Slape in Vevče, ob cesti pa si sledita večji vasi Studenec in D.M. v Polju. Vevče je značilen kraj zaradi velike tovarne – papirnice, zgrajene na

obeh bregovih Ljubljanice, z jezom. Poleg več kmetij je večina hiš za delavske družine in poslopja za upravne uradnike papirnice. Na Studencu je velika znana bolnišnica za duševne bolnike, ob Ljubljani na Fužinah stoji elektrarna, blizu nje graščina bivših veleposestnikov Baumgartnerjev. Z višine Ljubljanskega gradu se

lepo vidi naša župnijska cerkev z dvema zvonikoma in z največjim zvonom v Sloveniji.

Če se zdaj ozremo proti severu, vidimo prelepo gorovje Karavank in Kamniških planin, ki so tudi del meje z Avstrijo. Meja občine Polje je reka Sava, vzdolž te pa vasi Hrastje, Obrije, Šmartno, Sneberje, Zgornja in Spodnja Zadobrova. Po poti iz te pridemo v Zalog, kjer je važna železniška postaja. Malo nižje se Ljubljana izliva v Savo, med obema so kmetije in mlini. Na južni strani postaje je vas Spodnji Kašelj, dalje pa Zgornji Kašelj, kjer je cerkev sv. Andreja. Tako se spet vrnemo na Vevče. Poleg kmečkih posestev so povsod tudi obrtniki vseh vrst. Mnogo ljudi je zaposlenih na železnici, drugi so delavci, uradniki in študentje, ki so se vozili z vlakom v Ljubljano. Kmetijske pridelke so kmetice vozile v mesto na glavni živilski trg mesta.

Večina prebivalstva je bilo katoliške vere, ki je redno hodilo k bogoslužju. V tisti dobi so se vrstili župniki in kaplani: Müller, Kette, Sladič, Slapar, Lamovšek in Vukšinič, stanujoči v župnišču in kaplaniji.

Najmočnejša politična stranka je bila Slovenska ljudska stranka – SLS, z narodnim voditeljem, duhovnikom in ministrom v jugoslovanski vladi dr. Antonom Korošcem. Druga pomembna stranka je bila Liberalno demokratična. Tretja je bila socialdemokratska in pa neznatna komunistična, prepovedana, toda napredujoča.

Naša družina

V rodovniku so začetni podatki iz leta 1701, s pradedom Jakobom Hirscheggerjem in prababico Sharcin Steiner. Sledijo Sebastijan Hirschegger, Johann Hirschegger, Josip Hirschegger (rojen l. 1845 v Strassburgu na Koroškem) in babico Marijo Kren z Dunaja, za njima naš oče Josip Hirschegger, rojen 1884 na Vevčah, in mati Rozalija Berčič iz Sostrega. Rodilo se jima je šest otrok: Hanzi, Ernest, Rudolf, Mari, Anica in Joško.

Ded Josef je bil z Dunaja premeščen na Vevče kot strokovnjak v papirnico, podružnico dunajske tovarne. Pozneje je dobil službo v vevški papirnici tudi naš oče, mama pa je bila delavka tudi tam. Nemščino sva se z bratom Rudijem učila pri dedu in babici, oče in mama pa sta govorila slovensko (v času plebiscita za Koroško je mama vneto pobirala podpise za slovensko stvar). Oče je obiskoval takrat še nemško trgovsko šolo v Ljubljani. Tovarnaje imela nemško ljudsko šolo, koder sem tudi jaz končal prvi razred, potem pa še enkrat v slovenski, ko je nastala Jugoslavija. Na pokopališču v Polju počivajo Josef, Marija, Rozalija, umrla 50 let stara, Ana in Kovač Stanislava, prva žena. Oče pa je umrl v Clevelandu, USA, in je tam pokopan.

Leto 1933

Tedaj se je splošno gospodarsko in politično življenje pričelo slabšati. Bila je doba svetovne denarne krize, naraščajoča brezposelnost. Zaostrovala so se napetosti zaradi komunistične propagande, slabe so bile novice o državljanski vojni v Španiji. V Nemčiji je prišel na oblast Hitler z nacizmom. Vse

Spomin na tabor pri Devici Mariji v Polju – julij 1938 – moja nevesta Slavka Kovač (tretja v vrsti)

to je prizadevalo tudi Slovenijo in naš domači kraj.

Kljub temu se je kulturno in versko udejstvovanje nadaljevalo. Razpolagali smo s poslopjem, ki je bil naš Prosvetni dom z gledališčem, godbo na pihala, pevski zbor, telovadni društvi za fante in dekleta, športno igrišče za odbojko, orodne vaje; nogometa nismo marali. Fantje in dekleta smo se ob slovesnostih oblekli v lepe kroje.

Ta ista mladina je bila včlanjena v Marijini kongregaciji, imela svoj prapor, prirejali so se razni tečaji o verskih in socialnih vprašanjih po nauku papeških okrožnic, o nevarnosti grozečega komunizma. Ta društvena mladina se je zanimala tudi za politična vprašanja in za vse dogodke v sovjetski revoluciji, o žrtvah lakote v Ukrajini, medtem ko je tudi iz našega kraja odšlo več prostovoljcev v Španijo na povabilo Tita. Skupaj s kaplanom smo kolesarili na izlete ali hodili v planine. Ta mladinska živahnost se je vsebolj vznemirjala v sumnjah o nečem tujem in nevarnim. Za nas mlade ni bilo več nobenega dvoma, kdo in kaj se skriva za govoricami. Poznali smo 'osebnosti', ki so bili predhodniki bodoče OF – Osvobodilne fronte in NOB, katerih organizacija je bila ne samo v mestih, temveč tudi prav v našem kraju, vodena po celicah KP -Komunistične partije. Poleg komuniste Jožeta Mazovca sta v občini bivala Edvard Kardelj s priležnico Pepco Maček in Lovro Kuhar (kot književnik s psevdonimom 'Prežihov Voranc'), brat ministra, duhovnika dr. Alojzija

Kuharja, ministra v begunski jugoslovanski vladi v Londonu. Pogosto so prihajali v Polje Leskošek, bivši sokol Lubej in drugi komunisti.

Po eni strani se je krepila liberalna politika s kraljevo diktaturo in generali, po drugi strani pa so postajali glasnejši tako imenovani Krščanski socialisti pod vplivom komunističnih agitatorjev, ki so si pripravljali delovno polje s stavkami in hrupnimi povorkami, letaki in z rdečimi napisi na zidovih.

V sosesčini z našim Prosvetnim domom je bilo poslopje s športnim igriščem liberalnega društva Sokol, hkrati sedež strankarske politike in pripadnikov Srbsko-jugoslovanskega režima. Člani so bili mnogi uradniki iz papirnice, skoro vsi učitelji in učiteljice, vsi pa sovražno razpoloženi do naše skupnosti. Ker pa je bil protikomunističen, so bili tudi Sokoli, vendar je večina teh pozneje prestopila na komunistično stran. Celo predsednik Sokola in šolski nadučitelj Franc Trošt je skupaj z dvema sinovoma, Radotom in Borisom odšel v gozdove k partizanom. Prav tako sinova krajevnega zdravnika, liberalca dr. Jenka, njegova hči in zet, pravnik Simčič. Komunistično spodjedanje je imelo poln uspeh. Nekaj podobnega se je zgodilo z nekaterimi člani prosvetnega društva. Že dalj časa je vladala precejšnja nedisciplina. V Domu so pričeli kazati slabe filme, prirejali plese, zanemarjali kulturno delo, godbeniki pa so izstopili iz društva in se naselili v stari šoli, pa z instrumenti, ki so bili društvena last, tudi odšli med partizane, kjer jih je več padlo.

Zgoraj: Slov. fantovski odsek na taboru pri Devici Mariji v Polju – julij 1938
Spodaj: Tabor Devica Marija v Polju '38 – Slovenska dekleta v dekliških krojnih

Sklicali smo redni občni zbor društva z dvema listama, 'starih' in 'mladih'. Zmagala je lista mladih, polovica članov je izstopila iz društva. Novi odbor se je pod vodstvom kaplana Sladiča posvetil načrtnemu delovanju društva. Odpravljen je bil kino, gledališče, igre in druge prireditve so bile dobro obiskovane, plačeval se je stari dolg, novi člani so se priglašali.

V tovarni-papirnici sta bila dva sindikata, levičarski pod vodstvom KP, in drugi, večinski Krščanskih socialistov. Delavska zbornica v Ljubljani je bila v rokah teh, ki so prav tako zgubljali prevlado, tako zelo, da je škof Rožman moral obžalovati, rekoč: »Krščanski socialisti jadrajo v komunizem!« In tako se je zgodilo. Sloviti Edvard Kocbek je skoro vse zvabil k partizanom. Skoro 70% partizanov je bilo teh, vojaško in politično vodstvo izključno v rokah v Moskvi izšolanih članov KP, med njimi Boris Kidrič in Edvard Kardelj. Usoda krščanskih socialistov je bila zapečaten s slovito Dolomitsko izjavo, ko so se ti prostovoljno podredili vodstvu KP. Mnogi so se včlanili v KP, mnogi nepokorni so bili 'likvidirani'.

Če se vrnemo v Polje, bi dodali sledeče: Ob neki priložnosti delavske stavke v papirnici smo dali na razpolago dvorano za zborovanje. Kljub obljubi in pogojem nevtralnosti se je govornik Mazovec, komunist, predrznil poslušalce navduševati z napadalnimi izrazi in pretirano visokimi zahtevami povišanja plač, z namenom pripravljanja tal in javnega mnenja za bodočo delavnost.

Bo še

ZLATA PRAVILA KRŠČANSKEGA ŽIVLJENJA

A. M. Slomšek

BESEDA

Beseda je obraz naših misli. Zato naj bo svetla, umevna in razumljiva. Kdor zmešano misli, tudi zmedeno govori. Predno spregovoriš, modro premisli. Tvoja beseda bo temna, če jo prekratko in odsekano poveš. Mračna bo, če sam ne veš, kaj hočeš povedati. Tudi domišljavost kali jasnost besede, zato naj se ne košati

v samih podobah in lepotijah.

Prenapeta struna počni in prenapeta beseda slabo opravi.

Z besedo ne pikaj in se ne prilizuj. Povej vsakomur, kar mu gre, toda po meri in spodobno.

Tvoja beseda naj ne bo niti predebela niti pretanko tkana. Le toliko svojih misli in besed uporabi, kolikor je potrebno za jasnost in prijetnost tvojega govorjenja. Kar je odveč, prihrani. Poslušalci se te bodo hitro naveličali, če boš poskušal vse svoje misli hkrati povedati, eno misel s petimi besedami okovati, ali pa vsakemu stavku več odvisnikov dodati.

Tvoja beseda naj bo vedno nova in mlada, da bo mikavna. Staro resnico osveži z novimi barvami, odkrij njeno novo stran, ogrni ji nov plašč,

da bo zgrabila domišljijo, prešinila razum in ogrela srca. Vsakdanje stvari nam hitro presedajo in vedno si zaželim kaj novega. Težko je pomlajevati besede, toda bistra glava ve, kako narediti, da bo beseda za ljudi nova.

Blagor mu, kdor zna besede po okoliščinah - po časih, krajih in ljudeh - obračati, vendar v resnici in pravici.

Resnica ljubi lepo obleko, da se je ljudje ne prestrašijo.

Lepi misli se spodobi tudi lepa obleka, ki ji jo naredita omikan jezik in čeden slog. Skrbi za lepoto materne besede. Naj cveti in rodi žlahten sad omike. Kjer ni cvetov, tudi sadov ni!

(Pastoralni pogovori, 1991-9)

Leto brez sonca

MARKO KREMŽAR (24)

ZAVOD (II)

Kmalu me je upravnik ponovno poklical na pogovor. Vprašal me je, kako se v zavodu počutim. Povedal sem, da prav dobro. Ne spomnim se vsega, kaj mi je govoril, a prijazne besede so bile pomešane s kritičnimi pogledi na mojo dotedanjo vzgojo, katere seveda nisem bil sam kriv, a ki mi še vedno ni pustila, da bi mogel razumeti globoko socialno realnost nove družbe. Bil je resnično simpatičen človek. Spomnim pa se, da me je sredi njegovega monologa nekaj streslo. Ta prijazni mož je bil tudi del sistema. V resnici je šlo za podobno zaslišanje kot na sodniji. Dobro se spomnim, da sem sam sebe videl kot muho sredi pajkove mreže. Pred menoj je sedel pajek v obliki tovariša upravnika. Ko me je čez čas vprašal, kaj mislim zdaj o ljudski oblasti, nisem mogel stisniti iz sebe niti besede. Nasmehnil se je, da me razume in ponovil, naj se oglasim pri njem, kadar želim.

Tiste dni so se podile po moji glavi vse mogoče misli in skrbi. Nisem pozabil, da sem v zavodu, kjer me nameravajo prevzgojiti. Vprašanje je bilo, v kaj me nameravajo spremeniti in kako se bodo tega lotili. Če nimajo namena, da bi postal komunist, kaj hočejo napraviti iz mene? Razmišljal sem, v čem naj bi bila bistvena razlika med njimi in menoj. Vsekakor so bili oni marksisti, potemtakem ateisti, medtem ko sem jaz kristjan. Tudi v revoluciji smo si stali nasproti. Zavod bo hotel verjetno iztrgati iz mene vrednote, ki mi jih je dala družina. Ta razmišljanja seveda niso bila sistematična, a zdelo se mi je, da utegne potekati poskus prevzgoje na področjih moje vere, zgodovinskega spomina in zvestobe družini.

Da bi se izneveril družini, spominu na mrtva brata Marjana in Franceta pa na ata in mamo, ki sta bila neke v begunstvu, me je najmanj skrbelo. Pogovor o preteklosti bodo morali pričeti oni, sem si mislil, in po mesecih zapora sem se na tem področju čutil varnega. Za vero pa, sem vedel, se bo treba potruditi. Če popustim v svoji veri, sem se bal, da se mi bo porušilo vse ostalo. Ugibal sem, kaj bodo storili in tuhtal, kaj naj naredim sam.

Čez nekaj dni sem se opogumil in prosil za sprejem pri tovarišu upravniku. Kot navadno me je tudi zdaj sprejel sredi dopoldneva v svoji pisarni. Pogovor se je pričel nekako takole:

»Tovariš upravnik. Ali je res, kar ste mi rekli, da iz mene ne boste naredili komunista?«

Pritrdil je. »Kar hočemo, je, da postaneš dober državljani.«

»Ali je državljani lahko veren?«

»Veš, da mi na vero ne damo, ker je preživela, a imaš prav. Državljani je lahko veren.«

»Tudi dober državljani?«

Spet je pritrdil. »Da, tudi dober državljani bi bil lahko veren.«

»Tovariš upravnik, zakaj me potem ne pustite v nedeljo k maši?«

Če je bil upravnik presenečen, tega ni pokazal. »Saj ni prepovedano, le red v zavodu tega ne predvideva. Za enega ne bomo spreminjali dnevnega reda. Se ti zdi pravično, da bi samo zaradi tebe spreminjali ves red vstajanja in jutranjega zbora? Le zato, da bi šel ti k maši?«

Moral sem priznati, da česa takega ne morem pričakovati. »Če pa ne bi prav nič motil dnevnega reda, bi me pustili?« Zdal je bil tovariš upravnik v zadregi, a je samoumevno pokimal, da bi v takem primeru to bilo mogoče.

»Potem je vse v redu,« sem se razveselil. »Pri sveti Družini je prva maša ob sedmih, zbor je ob osmih in obljubim, da bom ob osmih v zboru.«

»Ne pozabi, da takrat še ves zavod spi.«

»Ampak, če res ne bi nikogar motil?«

»Potem imaš moje dovoljenje.«

»Boste sporočili to nočnemu prefektu in vratarju?«

Obljubil je, a poslovil se ni tako prijazno, kot je bila njegova navada.

Za vsak slučaj sem s prefektom govoril še sam. Ni mi verjel, a je po pogovoru z upravnikom v soboto zvečer le

napisal dovolilnico za izhod v nedeljo od pol sedmih do osmih.

Skrbelo me je, da se ne bi pravočasno zbudil, pa sem se. Tiho sem se napravil sredi velike spalnice in z dovolilnico v roki odkorakal v vratarno, kjer me je vratar, ki je bil hkrati tudi stražar, menda že pričakoval. Brez besede me je spustil na cesto.

Stekel sem, kar se je dalo, do cerkve Svete družine, ki je bila moja domača fara, in se znašel sredi sosedov in znancev. Pri maši sem bil na koru, kjer je bilo največ mojih nekdanjih vrstnikov in vrstnic. Pozdravljanja ni bilo ne konca ne kraja. Pomagal sem peti, po maši pa je bilo komaj časa za stiskanje rok in že sem tekkel po moščanskih ulicah nazaj na Selo, v zavod.

Pot bi me lahko vodila prav blizu domače hiše. Pa se ji nisem maral približati. Spominjala me je na vse, kar sem izgubil. Še ko sem čez skoraj pol stoletja, ob obisku domovine, lahko s ceste pokazal ženi in otrokom svojo rojstno hišo, me je ob pogledu nanjo stisnilo pri srcu. Takrat pa, ko sem se znašel sredi domačega kraja sam, brez upanja na snidenje s starši, pod težo neizražene skrbi glede lastne prihodnosti, sem se je izogibal.

Ves zasopel sem pritekel v zbor, predno se je pričelo klicanje imen.

Naslednjo nedeljo sva bila že dva, ki sva se sklicevala na svoje pravice in odšla k sedmi maši. Kmalu so se nama pridružili pri bogoslužni vnemi še drugi, tudi nepolitični, ko so videli, da stvar zavodski upravi ni po volji.

Ko smo mislili, da pri upravi nihče več ne misli na našo nedeljsko mašo, smo se neke nedelje zjutraj znašli pred zaklenjenimi vrati, ki so vodila iz spalnice na hodnik in po stopnicah na dvorišče. To je fante pojezilo, posebno ker smo dobili prejšnji večer od prefekta 'kolektivno' dovolilnico za jutranji izhod. Zdaj pa so nam zaklenili vrata.

Ugibali smo, kako in kaj. Spalnica je bila v prvem nadstropju in čeprav okna niso bila zamrežena, je bil tak izhod tvegan. Eden od tovarišev, ki - kot so takrat rekli - ni bil politično obremenjen, je zlezal skozi okno spalnice, se spustil po žlebu na tla in pokukal v vratarno. Vratarja, ki ni pričakoval to nedeljo nobenega izhoda, ni bilo. Fantič je odrinil nezaklenjeno okno, zlezal v vratarno, našel rezervne ključke in nam odprl vrata. Mašo smo menda malo zamudili, nazaj v zbor pa smo pritekli pravočasno. Po tem pa smo bili politični gojenci klicani na odgovor. Tovariš upravnik nam je očital nedisciplino in zlorabo zaupanja. Olajševalna okoliščina je bila, da smo imeli kolektivno dovolilnico, in da je bilo razočaranje in ogorčenje ob slučajno zaklenjenih vratih tudi kolektivno.

Po tem dogodku je prevzela iniciativo spet uprava. V nedeljo zjutraj je bilo na programu navsezgodaj udarniško delo. Z našo nedeljsko sveto mašo je bilo za nekaj časa konec.

Udarniško delo je bilo takrat v modi. Vsa dežela je delala kaj udarniško in gojenci zavoda za prevzgojo nismo smeli biti izjema. Zgodaj zjutraj v nedeljo je stal pred zavodom tovarnjak, morda sta bila celo dva, ne spomnim

se dobro, da nas popelje na kraj, ki naj bi potreboval našo delovno silo. Razdelili so med nas nekaj krampov in lopat. Ker pa je bilo orodja premalo za vse, smo tisti, ki smo bili zanj prikrajšani, stali v odprtem tovarnjaku bolj na sredi gruč, da so lopate lahko bojevito molele na vse strani. Vsekakor so ljudje, ki so hiteli k maši, videli na drvečem tovarnjaku dela željno mladino, ki je vzklikala in veselo mahala s proletarskim orodjem.

Na našem prvem udarniškem pohodu, bilo je v neki vasi za Golovcem, so po prihodu naši vzgojitelji tako kot mi gledali okrog sebe, kje je kak domačin, ki bi nam povedal, kaj naj delamo. Nihče nas ni sprejel, nihče čakal, ni bilo domačih delovnih brigad, da bi se jim pridružili. Krajevni odbor očitno ni izpolnil svoje naloge. Ne morem reči, da bi bili gojenci razočarani; prefekti, mojstri in tovarišica sestra pa niso vedeli, kaj zdaj. Upravnika na teh podvigih ni bilo z nami. Nedeljsko opravljene vaščani so hodili mimo nas k maši. Nihče nam ni rekel niti dober dan. Da ne bi padla delovna morala, je nekdo od uprave odredil, da bomo popravljali cesto pred vasjo, na robu gozda.

Tisti, ki so imeli krampe, so na robu ceste kopali, lopatarji pa so metali kamenje in prst, kamor se je zdelo, da bo prav. Cesta ni bila v slabem stanju, a po nekaj urah dela je bilo na njej dovolj sveže zemlje, da je bila naša sled vidna.

Lahko rečem, da je bila sled naša, ker sem tudi jaz dobil za kratek čas lopato in z njo ravnal trdo in vsega hudega vajeno cesto. Potem je prišel prijetnejši del udarniškega dela. Poiskali smo primerno travo, posedli in sestra nam je razdelila jedačo in pijačo, ki smo jo pripeljali s seboj. Po opoldanskem počitku smo se odpravili proti domu.

Drugo nedeljo smo šli nekam v Zasavje, kjer se je izkušnja ponovila. Ker pa je bilo vodstvo zavoda za tak primer že pripravljeno, se je udarniško delo že od kraja spremenilo v prijazen piknik. Krampi in lopate so ostali kar na tovarnjaku.

Po kosilu so nas peljali k Savi na kopanje.

Naslednjo nedeljo dopoldne smo menda delali udarniško kar v zavodu, potem pa je bilo tega konec. Prefekti in mojstri so hoteli v nedeljo počivati. Dovolilnic za mašo pa potem še nekaj časa ni bilo.

Nekega dne, ko smo že sedeli v jedilnici in čakali le še upravnika, da bi pričeli s kosilom, se ta prikaže pri vratih, me pokliče, naj pridem ven, ostalim pa naroči, naj kar pričnejo.

Brez besed me je peljal v pisarno in me posedel na običajno mesto pred pisalno mizo. Sam ni sedel, ampak mi je rekel, da je prišel nekdo, ki hoče govoriti z mano, a se ne smem obrniti. Za moj hrbet je postavil stol, potem pa odprl vrata. Nisem videl, kdo je vstopil. Tudi ne vem, če je Dintinijana ostal v sobi ob neznancu. Prvo, kar je rekel nenavadni zasliševalec, je bilo, da se ne smem obrniti in naj gledam v steno za pisalno mizo. Potem me je vprašal po imenu in priimku in kje smo v Mostah

živeli. Ko se je prepričal, da sem res jaz, me je pričel spraševati o očetu in o bratu Francetu. Hotel je vedeti, kje se skrivata. Povedal sem, da je ata v Avstriji in da je brat mrtev.

Zasliševalec z mojim odgovorom ni bil zadovoljen. Po vseh mogočih ovinkih se je spet in spet vračal na brata. Povedati sem mu moral, kolikor sem vedel o bitki v Grahovem, kjer je brat zgorel v domobranski postojanki skupaj s prijateljem Balantičem in soborci. Potem je spet spraševal o očetu in ko je ponovno izrazil dvom, da je France mrtev, me je minila potrpežljivost in sem mu rekel: »Kje je oče, sem vam povedal, kje je moj brat pa morate vedeti bolje od mene, saj ste ga vi ubili.« S tem je bilo zasliševanja konec. Nevidni zasliševalec je brez besed zaprl vrata za seboj. Čez čas me je poklical upravnik, naj se vrnem v obednico. O tem čudnem zaslišanju nisva govorila. Prepričan sem, da me je zasliševal nekdo, ki je mene in našo družino osebno poznal.

Upravnik me je večkrat poklical na krajši pogovor. Ob neki taki priložnosti mi je rekel, da mojster ni nič kaj zadovoljen z mano. Odvrnil sem mu, da tudi jaz ne z mojstrom, ker me ničesar ne nauči. Opomnil me je, da moram misliti na poklic, dobro izrabiti čas in se pripraviti na življenje. Vprašal je, kaj me veseli. Rekel sem, da študij.

Opomnil me je, naj mislim na kaj bolj praktičnega, jaz pa sem izrazil svoj dvom, da bi kdaj postal kaj prida mizar. »Zavod nima sredstev, da bi te šolal,« je pojasnil. Rekel sem, da razumem in za tisti dan je bil pogovor končan. Meni pa ni šlo iz glave, da moram priti na kak način spet nazaj v šolo. Imel sem končano peto gimnazijo. »Narediti moram še tri, ki mi manjkajo do mature,« sem si ponavljal, »potem bo pa že kako.«

Takoj naslednji dan sem ponovno prosil za sprejem pri upravniku. Ta pogovor imam živo v spominu, ker se je ob njem odločala moja življenjska pot.

»Tovariš upravnik, včeraj ste rekli, da zavod nima sredstev, da bi me šolal,« sem pričel.

Upravnik za pisalno mizo je pritrdil, da je to res. S tem je odprl vrata mojim argumentom, ki sem jih v mislih koval dober del noči.

»Imam idejo, kako bi lahko financirali moje študije,« sem pričel. Sogovornik me je na pol radovedno na pol naveličano pogledal. Nadaljeval sem: »Kot veste, ima naša družina v Mostah hišo. Lastnika sta ata in mama, a ker sta odšla, sem njun naslednik in dedič jaz. Hiša je moja. Zdaj je v njej OZNA, a ker niti oče niti jaz nisva bila sodnijsko razlaščena, je OZNA moj najemnik. Pripravljen sem prepisati lastništvo naše hiše na zavod pod pogojem, da mi zavod z dohodki, ki jih bo imel od nje, plača študij.« Oddahnil sem se in gledal, kako bo upravnik reagiral na moj finančni načrt.

Upravnik se je veselo zasmejal: »Tako, da je OZNA tvoj najemnik?« Potem se je pričel sam pri sebi še bolj smejeti in mi je z roko pokazal, naj grem.

Poparjen sem se vrnil v delavnico. Slutil sem, da utegne imeti moj načrt pod pravnimi vidiki kakšne šibke točke, o katerih bi se dalo pogovoriti, a da ga upravnik

ni niti vzel v pretres, me je potrl.

Čez nekaj dni me je upravnik spet poklical k sebi v pisarno. Nekaj časa me je gledal, pa rekel: »Torej študiral bi rad ...?« Čutil sem, da me razume, saj je bil tudi sam konec koncev kljub partijski izkaznici in partizanskim letom še visokošolec. Povedal mi je, da je poslal nadrejenim predlog o nadaljnjem šolanju treh političnih gojencev s svojim priporočilom. Dokler pa odgovora še ni, mi je poveril, naj uredim zavodsko knjižnico.

Peljal me je na glavni hodnik v prvem nadstropju in odprl neka do takrat vedno zaklenjena vrata. Stopila sva v prostorno knjižnico. Vsepovsod po tleh so ležale knjige, na katerih je bila že debela plast prahu. Tudi na policah, s katerimi so bile obložene vse štiri stene, je bilo še dosti knjig, pa tudi po razmetanih stoli in na zaprašenih mizi. Prostor je bil že dolgo zapuščen, morda od tistih dni, ko je 'ljudstvo' izgnalo salezijance in pokazalo svojo vsemogočnost z razdejanjem.

Upravnik mi je naročil, naj prostor najprej očistim, pospravim, potem pa knjige uredim. V mizarsko delavnico bom hodil še po pol dneva. Vse potrebno z mojstrom je že uredil. Lepo sem se mu zahvalil. Izročil mi je ključ in naročil, naj sobo zaklepam.

Ostal sem sam sredi knjig in nisem vedel, kaj naj storim od veselja.

Ko je bil prah pobrisan in soba pometena, sem pričel spravljati knjige na police. Da sem vedel, kam kaj spada, sem moral knjige seveda poznati. Zato sem vsako vsaj prelistal, če že ne prebral. Tako sem lep del tistih dni prebil ob branju.

Naletel sem tudi na knjige, ki jih uprava ne bi odobraval. Pod kupi drugega branja je bila, na primer, celotna zbirka Ušeničnikovih del. Lepo sem jo očistil, uredil po vrsti in spravil na vrhno polico, zadaj, kjer sem imel že nekaj nabožnega tiska in papeških okrožnic. Eno izmed takih knjig sem skrival v predalu za sprotno branje. Predal je imel ključavnico in ključ. Tja sem spravljaj svoje zaklade, ključ pa skrival na varnem med knjigami.

Najdražji od zakladov v predalu je bil zvezek. Zdaj, ko sem potreboval papir in pero za svoje birokratsko delo, sem tovarišico sestro prosil tudi za zvezek in ga brez ugovora dobil. Vanj sem pričel pisati, vsak dan malo, povzetek doživetij od dne, ko sem kot domobranec zapustil Ljubljano. Nekatere stvari sem označil le z datumi, druge pa obširneje popisal. Zvezek se je končal z odhodom iz zaporov v zavod. Duhovno branje in popisovanje doživetij zadnjega leta sta postala del mojega novega dnevnega reda.

Nekega dne, mislim, da je bil ponedeljek, sem opazil, da je v moji odsotnosti nekdo stikal po knjižnici. Manjkale so vse knjige, ki so dišale po veri in krščanskem nauku, manjkal pa je tudi moj zvezek, spravljen v zaklenjenem predalu. Ključ od knjižnice, ki mi ga je zaupal tovariš upravnik, očitno ni bil edini in oni v pisalni mizi ni ostal tam slučajno. Imeli so duplikate. Kaj zdaj? Ali naj 'čistko' enostavno spregledam, ali naj prijavim krajo zavodske lastnine?

Takoj sem zaprosil za sprejem pri upravniku. Drugi

Duhovno življenje je objavilo

dan že pozno popoldne me je sprejel. Zunaj je sijalo sonce. Spomnim se žarkov na steni, medtem ko sva govorila. Prijavil sem tatvino.

»Katere knjige manjkajo?« me je vprašal.

Povedal sem mu, da vsa Ušeničnikova zbrana dela, naštel še nekaj naslovov drugih knjig, pa pripomnil, da manjka tudi zvezek z mojimi osebnimi zapiski, ki sem ga hranil v predalu.

»Kaj je bilo v zvezku?«

»Zapiski, doživetja zadnjih mesecev,« sem pojasnil.

»Je bil to tvoj dnevnik?«

»Ne, ni bil dnevnik. Pisal sem po spominu, v prostem času ...«

Nekaj časa je upravnik molčal. »Pa je vse res, kar si tam zapisal?«

Pritrdil sem.

Upravnik me je dolgo gledal, potem se je obrnil k omari, ki je bila za njegovim stolom, jo odklenil, vzел s police plav zvezek in mi ga pokazal. »Je tale?«

Res je bil moj zvezek. Vrnil mi ga je in še omenil, naj za knjige, ki so zmanjkale, ne skrbim več. Potem me je hitro odslovil.

Dalje prihodnjič

KRATKE NOVICE

MOSKVA – V okolici Moskve bodo v bližnji prihodnosti zgradili mesto milijonarjev za 30.000 najbogatejših ruskih državljanov. Po pisanju revije Forbes ima Moskva 33 milijarderjev in je tako premagala tudi New York, v katerem živi 31 milijarderjev. V Moskvi živi tudi tretjina vseh ruskih milijonarjev, ki naj bi jih bilo kar 88 tisoč. (Ave Maria)

MOSKVA – Večino ruskih otrok, ki so jih zapustili starši alkoholiki, vzgajajo stari starši, ki pa za to nimajo potrebnih sredstev. Tako se pogosto zgodi, da zapuščeni otroci odrasčajo v veliki revščini in so podhranjeni. Ruski starši alkoholiki letno zapustijo 100.000 otrok, to število pa se je od leta 1990 celo podvojilo. (Ave Maria)

PRED 70 LETI (1936)

SEPTEMBER

Od septembra naprej ima dušni pastir Janez Hladnik slovenske maše na štirih krajih Velikega Buenos Airesa: na Paternalu na Av. del Campo 1653; v Saavedri v cerkvi Kolegija na Av. del Tejar; v Villa Devoto na Marcos Sastre 6115 in v Avellanedi v kapeli na Manuel Estévez 630. Ta mesec je bila prvič v V. Devoto.

Po enoletni odsotnosti v Evropi, se je v Argentino vrnil izseljenski duhovnik Jože Kastelic. Z njim je prišel dušni pastir David Doktorič, ki naj bi se posvetil predvsem svojim primorskim rojakom.

V prvi polovici tega meseca je bil v Buenos Airesu na kongresu mednarodnega Pen-kluba ravnatelj ljubljanskega gledališča in mladinski pisatelj Pavel Golia. Sodeloval je tudi na slovenski prireditvi v spomin bazoviškim žrtvam. Prireditve v dvorani na Acevedo 353, katero je pripravil meddruštveni odbor, se je udeležilo 800 ljudi. Istočasno se je vršila obletnica bazoviških žrtev v prostorih Prosvetnega društva. To društvo je teden kasneje uprizorilo igro »Veseli čevljar«, Ljudski oder pa Vombergarjevo »Vodo«.

OKTOBER

25. oktobra je praznoval svojo srebrno mašo David Doktorič, ki je prejšnji mesec prišel v Argentino. V kapeli na Paternalu se je zbralo okrog 500 rojakov. Slovesnost je vodil superior redovnikov kamilov, pod čigar pokroviteljstvom se je od začetka razvijalo slovensko versko življenje v Buenos Airesu. Prihital je tudi salezijanski bogoslovec Vladimir Zmet, slavnostni govornik pa je bil

Jože Kastelic. Skoraj vsa slovenska društva so bila zastopana pri slavlju. Poročilo v DŽ pripomni: »To je bil najsvečanejši dogodek, kar smo jih imeli v tem letu in najbrže doslej sploh najlepša slovenska cerkvena prireditve tukaj.«

V oktobrski številki DŽ je Hladnik objavil analizo dogajanja v Španiji, ki jo je napisal Matej Poštuvan, 'slov. akademik s francosko-španske meje', z naslovom *Večje in manjše zlo v Španiji*. V njem pove mnenje nekega španskega sogovornika-katoličana, da je »boljševiško divjanje v največji meri naperjeno proti katoličanom«. Pove tudi, da sta škofa v Biscai in Navarri izdala za svoji škofiji skupno pastirsko pismo, v katerem izjavljata, »da katoličani pod nobenimi okoliščinami ne morejo nuditi roke komunistom in se na bojnem polju boriti pod rdečo zastavo.« Konča z ugotovitvijo, »da si katoličani ne žele na noben način komunistične zmage, pa tudi v primeru uporniške zmage njihov položaj ne bo rožnat. V tej revoluciji da imajo le izbirati med večjim in manjšim zlom.«

PRED 60 LETI (1946)

SEPTEMBER

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Janez Hladnik takole predstavi mesečno revijo, katero urejuje: »Duhovno življenje je versko, kulturno in družinsko glasilo Slovencev v Južni Ameriki. Vpričo sedanjega zamotanega položaja v domovini, se drži svoje linije. V politične dogodke ne posega. Le s stvarnimi podatki skuša podati sliko tega kar se doma dogaja, toda vedno s previdnostjo, da ne bi po nepotrebnem dali povoda razburjenju. () Glavna naloga DŽ pa je verska usmerjenost rojakov.

K naši službi božji mnogi ne morejo, zato skušamo spominjati na Boga, na dušo, na zadnji namen življenja in na potrebo krščanske vzgoje. V tem oziru se giblje DŽ. Če nas nekateri napadajo, s tem dokazujejo le svoje sovraštvo proti temu, kar je božje in resnično slovensko. «

PRIREDITEV DUHOVNEGA ŽIVLJENJA

Mesečna revija *Duhovno življenje* se ne more vzdrževati samo z naročnino. Potrebuje prispevke v tiskovni sklad. Da pridobi gmotna sredstva, vsako leto priredi tudi veselico s kulturnim in zabavnim programom. Na tako prireditev vabi tudi špansko govoreče prijatelje, zato je ves program v tem jeziku. Letos je bil v salonu na ulici Junín 1063. Program je v glavnem obstajal v petju in plesu, recitacijah ter šaljivih vložkih. Predstavili so v španskem jeziku tudi povest o Martinu Krpanu z naslovom *Martin Kerpan de la Cima*. Čisti dobiček prireditve je omogočil kritje primanjkljaja v poravnavi stroškov tiska v preteklem letu.

SLOVENSKI SVET

»Po ponovnih neuspehlih poskusih je prišlo slednjič do usporeditve vseh slovenskih društev v *Slovenskem svetu*, kateri naj bi zbral vse Slovence v delu za pomoč domovini in za rešitev Slovenskega Primorja. Obojna naloga je vredna vse ljubezni vsakega Slovenca. Želeti je le, da bi *Slovenski svet* vzdržal nad političnimi strujami. Le na ta način bo svojo nalogo prav vršil. «

TRGOVSKI DOM

»*Trgovski dom* je idealna zamisel podjetnih Slovencev, v pomoč rojakom tukaj in domovini. Zbral naj bi slovenske trgovce in podjetnike v močno gospodarsko tvorbo, ki bi nudila prosvetnemu in socialnemu delu gospodarsko ozadje. Podjetnika Rudolf Klarič in Ukmar sta prevzela glavno

besedo v pripravljalnem odboru. Kacin in Uršič so z njima najbolj delavni poborniki te zamisli, ki naj bi postala hrbtnica slovenskega javnega delovanja v Argentini. Po zamisli organizatorjev naj bi bil *Trgovski dom* izven politike. Če se bo tega držal in izključil vse politične tendence, bo lahko mnogo koristil rojakom tukaj in domovini. Če bo pa postal orodje tistih, kateri hočejo politiko iz domovine prenesti tudi sem, bo pa kmalu ostal zadeva gotove skupine rojakov, slovenska skupnost bo pa ostala razbita kakor doslej. «

OKTOBER ROMANJE V NOVO POMPEJO

Lani je bilo ta mesec po petih letih zopet slovensko romanje v Luján. Letos ga ni bilo, pač pa je bilo znova romanje v Novo Pompejo, kar je bila edina večja slovenska verska prireditev v temu mesecu. Potek slavlja je bil skrbno pripravljen. Avezanedski zbor pod vodstvom Cirila Krena je imel na skrbi petje, prav tako zbor dečkov iz vzgojnega zavoda Lipa. Ker napovedani govornik ni mogel priti, je pridigal dušni pastir Janez Hladnik. Govoril je o pouku, ki sta ga kristjanom dala sv. Frančišek in sv. Dominik. Prvi je s svojim zgledom »dopovedal zblodelemu svetu, da je v zmoti, kdor išče bogastvo v posvetnih stvareh, ker te človeka ne osrečijo«; drugi pa je spoznal, »da je rožni venec najbolj izdatno orožje proti zmotam in proti slabostim človekovega srca.« Hladnik pripomni še: »Vse pozemsko je kakor pajčevina, ki je lepa samo, dokler se iskri v jutranji rosi, toda kadar zadeneš ob njo, ti povzroči nadlego in gnus. «

PRED 50 LETI (1956)

SEPTEMBER

9. *Družabna pravda* je organizirala svoje **12.** romanje, tokrat na semeniške Brezje v Adrogué. Po maši, ki

jo je daroval dr. Ignacij Lenček, je bil na semeniškem vrtu romarski shod. Vodil ga je predsednik Lojze Erjavec. Proslavili so desetletnico izhajanja istoimenskega glasila. Zgodovino nastanka in razvoja lista je podal Maks Jan, o bodočih načrtih lista pa je govoril urednik Avgust Horvat. Omenil je, da decembra izide jubilejna, stota številka. Pri romanju sta sodelovala dva pevska zbora in sicer zbor *Soča* iz San Fernanda in cerkveni pevski zbor iz Lanusa. Shod se je končal z blagoslovom, ki ga je podelil spiritual dr. Filip Zakelj.

16. *Preteklo je deset let*, kar je komunistična justica usmrtila generala Leona Rupnika. Za pokoj njegove duše je direktor Anton Orehar na Pristavi v Moronu opravil sv. mašo, katere se je udeležilo okrog 400 rojakov. Navzoči so bili najožji svojci, med njimi žena Olga Nikolajevna Zubrzički s hčerko Ksenijo in njenim možem dr. Stankom Kociprom ter sinovoma iz prvega Rupnikovega zakona z Marijo Feldgičer, Vukom in Evgenom. Orehar je opozoril na stališče Cerkve, ki s komunizmom noče imeti nobenega stika in obsodil prazni antikomunizem, ki je že vnaprej obsojen na neuspeh, če se mu ne bo pridružilo življenje po veri in smisel za socialne potrebe revnih slojev.

23. *SKAS je priredil svoj študijski dan* pri šolskih sestrah na Paternalu. V pridigi med mašo, s katero se je prireditev začela, je Anton Orehar razvijal misli o nalogah slovenskega katoliškega intelektualca. Predavatelj dr. Ivan Ahčin je nato posvetil vsebino dneva vprašanjem sodobne problematike sociologije in analiziral sodobne tokove liberalizma in komunizma.

27. Slovenska redovnica, *sestra Flora*, ki deluje v bolnici Alvear, je praznovala svoj zlati jubilej, 50-letnico redovnih zaobljub. V Argentini deluje že 30 let, prej pa je službovala 20 let v Sloveniji.

30. *Umrle je Amalija Bajuk* v Mendozi. Tamkajšnjemu pevskeemu zboru je bila najkrepkejša opora.

Za 10-letnico krivične obsodbe **kardinala dr. Alojzija Stepinca** je duhovno ravnateljstvo hrvaške katoliške skupnosti v Argentini priredilo v sodelovanju z drugimi izseljenskiimi skupnostmi svečano akademijo v čast zaprtemu kardinalu. Prireditve se je udeležil papeški nuncij za Argentino mons. dr. Mario Zanin. Sodelovali so hrvaški pevski zbor **Jadran**, slovenski **Gallus**, italijanski, ukrajinski in nemški. Gallus je zapel Kimovčev *Ti si Peter* in Gallusova *Agnus Dei* in *Haec dies*. Prireditvi je prisostvovalo tudi veliko slovenskih rojakov.

Tednik *Oznanilo* redno **objavlja moralno oceno novih filmov** v Buenos Airesu. Tega ne dela zato, »da bi bralci potem tekle gledat film, ki je označen kot neprimeren, temveč, da bi jih opozorili, česa Slovenec kot katoličan ne bo gledal, ker je pač katoličan«.

OKTOBER

14: **SDO v Buenos Airesu ima nov odbor**, ki mu predseduje Jožica Leskovic. V pomoč so ji: Anica Štefe, Martina Mizerit in Metka Jesenovec. V širšem odboru so še: Sandra Majhen, Marjeta Železnikar, Katica Moder, Mici Malavašič, Anka Savelli, Jožica Tomažin, Anica Mehle, Mara Bidovec in Francka Strah. Duhovni vodja je direktor SDP v Argentini, Anton Orehar.

21: Na **misijonsko nedeljo** so bile pri slovenskih mašah pridige in molitve za misijone. Skupna misijonska prireditve je bila v župni dvorani v Ramos Mejiji. Akademija je obsegala pozdrav predsednika *Slovenske misijonske zveze*, Ladislava Lenčka CM, govor prof. Alojzija Geržiniča in Rudolfa Smersuja, recitacije Cirila Markeža, Jožeta Rusa in Maksa Noseta, pevske točke sester Fink in predvajanje skioptičnih slik o delovanju slovenskih misijonarjev in misijonark po svetu.

21: Rojaki v San Justu so dopoldne imeli **odprtje in blagoslovitev društvenega doma**, združeno z družabno prireditvijo. Doslej so se rojaki za razne kul-

turne in druge prireditve posluževali župnijske dvorane. V želji, da bi bili neodvisni in da bi zlasti mladina imela vedno na razpolago dom, kjer bi se zbirala, je bila ustanovljena zadruga *Naš dom*, katera je kupila devetsobno hišo s prostranim dvoriščem in vrtom. Blagoslov je opravil Janko Mernik SDB. V imenu slovenskih organizacij so pozdravili ta podvig inž. Albin Mozetič (predsednik DS), Joško Krošelj (v imenu tehniške SS), Rudolf Smersu (v imenu Slovencev iz San Martina, organizacije DP in revije SB), Slavko Skoberne (v imenu SDG) in Maks Jesih (v imenu MD); popoldne je novi dom obiskal tudi direktor SDP Anton Orehar in svoj nagovor zaključil s pozivom, »naj bodo Slovenci vedno Bogu otroci, narodu sinovi, nikomur pa hlapci«. *Naš dom* v San Justo vodijo predsednik Ludvik Hren, tajnik Ivan Oven, blagajnik Vinko Goršič ter gospodarja Matko Indihar in Ivan Zupanc.

28: Slovenska Katoliška akcija (KA) je priredila **proslavo za praznik Kristusa Kralja**. V pridigi med mašo je Anton Orehar poudaril, da se katoličani premalo zavedamo dolžnosti, da širimo božje kraljestvo in da so za to potrebne žrtve. Sledila je predstava Gheonove igre **Sultanova hči in dobri vrtnar**, ki jo je priredil Nikolaj Jeločnik, režiral pa Stanko Jerebič.

29: Slovenski dušni pastir v Lanusu **Janez Malenšek** je iz zdravstvenih razlogov odšel v provinco Tucumán, v župnijo Trancas, kjer je za župnika Janez Urbanč. Slovenec iz Lanusa je v tolažbo zavest, da se bodo v kratkem med njimi naselili slovenski lazaristi, ki bodo potem v duhovnem oziru zanje skrbeli. Sploh pa se na slovenski zemlji v Lanusu družabno in društveno življenje lepo razvija.

Fara v San Justu je imela koncem oktobra svoj misijon. Na željo tamošnjega župnika Marcona je dušni pastir Janko Mernik SDB organiziral v župni cerkvi, kjer imajo Slovenci vsako nedeljo zgo-

daj zjutraj svojo mašo, vrsto govorov za slovenske vernike, ki so jih imeli duhovniki Karel Škulj, Albin Avguštin, Alojzij Starc, Janez Klemenčič, Stanko Škrbé in Filip Žakelj. »Slovenci so dali vsem drugim skupnostim izreden vzgled verske vneme in se pridig vsak večer kljub zaposlenosti v zelo velikem številu udeleževali.«

+ ODŠLA JE +

STANA ZDEŠAR, por. Millonig

Rodila se je 30. oktobra 1924 v Ljubljani, Št. Peter. Oče je bil tam organist in zborovodja. Janez Zdešar, monsinjor, je brat. Sestra Marina je vdova po padlem domobrancu Poldetu Grumu (brat Janeza Gruma). Leta 1944 je maturirala na državnem učiteljskišči v Ljubljani. Maja 1945 je bežala na Koroško. Poučevala je v Vetrinju ter v taborišču v Lienzu in Spittalu. Medtem ko se je večina taboriščnikov izselila v Ameriko, v južno in severno, je ona ostala na Koroškem. Leta 1955 se je poročila s Hanzijem Millonig-om. V družini so se rodili trije sinovi: Hanzí, Peter in Tomi. Poučevala je v Selah, Kazazah, v Gorjah in nazadnje na Bistrici pri Zili. Bila je plemenita žena, tudi v boleznih preizkušena. Mož ji je bil v dolgi bolezní močna opora, tudi sinovi. Vseskozi je delovala v verskih organizacijah, v fari, pri Mohorjevi družbi.

Naj počiva v miru!

iz naše kronike

METKA MIZERIT

MLADINSKI OBČNI ZBOR V MENDOZI je bil v nedeljo, 11. junija. Najprej so gledali video predstavo s filmi mladinskih in naraščajniških srečanj. Nato pa izvolili novi odbor Slovenskega deklškega krožka (SDK), ki je sledeči: predsednica Zofija Štumberger; podpredsednica Alenka Llanos; tajnica Astrid Llanos; blagajničarka Martina Šmon; kulturna referentka Marta Grntal; športna referentka Nadia Llanos; voditeljica naraščajnic Barbara Bajda in Etel Llanos; kuharici Belén Coll in Gisella Žumer. Odbor Slovenske fantovske zveze (SFZ) pa je naslednji: predsednik Agustin Šmon; podpredsednik Marjan Šmon; tajnik Emilijan Nemanič; blagajnik Damijan Hirschegger; kulturni referent Nikolaj Štumberger; športni referent Friderik Štumberger; voditelj naraščajnikov Friderik Šmon; gospodar Robert Plath in odgovorni za mladinske maše David Bajda.

V Slovenskem domu V SAN MARTINU so slovesno PRAZNOVALI OČETOVSKI DAN v nedeljo, 18. junija. Za žive in rajne očete je daroval sv. mašo delegat dr. Jure Rode. Slavje, ki so ga pripravili mladi, so nadaljevali v dvorani. Očete je pozdravila Marta Belec, predsednica mladinskih organizacij. Mladi so pripravili prikaz »Svetovno prvenstvo očetov«. Šolski otroci so pod vodstvom Marjete Žagar zapeli »Izidor ovčice pasel« in »En hribček bom kupil«. Tudi odborniki Doma so prejeli odličje za

požrtvovalno delo. Vsi skupaj so zapeli pesem »Naš ati gre naprej«. Navzoči so bili povabljeni na skupni zajtrk.

DOMOBRAVSKA PROSLAVA NA PRI-STAVI je bila v nedeljo, 11. junija. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica, ki je tudi opravil molitve za pobite domobrancelje. Govor je imel Avgust Čop. Ob pesmi »Kam so šle vse rožice« je Pavel Grohar recitiral Balantičevo »Doma« in Kuntnerjevo »Niso mrtvi«. Marjanka Ayerbe Rant je recitala Dularjevo »In so šli« ter Rusovo »Spomenik«. Lučka Jereb Oblak je podala pesem Frančiške Reje »Možu v spomin«. Dominik Oblak pa je prebral odlomke iz brošure »Strti cvetovi«.

V SLOMŠKOVEM DOMU smo se spomnili naših junakov v nedeljo, 25. junija. Sv. mašo za pobite domobrancelje je daroval g. Franci Cukjati in zmolil molitve za pokoj njihovih duš. Sledila je akademija z naslovom »Spomin in pričevanje«. Križev pot slovenskih domobranceljev se je vil od Vetrinja do Kočevskega Roga. Besedilo sta izbrala Tone Rode in dr. Štefan Godec. Recitali so Pavlinka Vombergar Paulise, Sandi Žužek in Jože Oblak. Pred spominsko ploščo na dvorišču Doma so otroci položili šopek rdečih nageljnov, vsi navzoči pa zapeli pesem »Oče, mati, bratje in sestre«.

Tudi v šoli V SLOVENSKI VASI so se spomnili pobitih domobranceljev.

Učenci so se zbrali pred spomenikom in učiteljica jim je na kratko povedala o domobranceljih. Nato so prižgali svečko in jo postavili pred spominsko ploščo. Skupaj z g. Novakom so molili za padle junake. Učenci 7. in 8. razreda so prebrali izbrano besedilo. Spregovorila je Rotija Grbec in spomnila na vrednote, za katere so se borili domobrancelji ter na našo zvestobo Bogu in duhovni domovini Sloveniji. Učenci 5. in 6. razreda so recitali Meškovo »Prisego« in »Domobrancelji, bili ste junaki«, ki jo je napisala Rotija Grbec. Za konec so zapeli »Oče, mati...«.

Otroci BARAGOVE ŠOLE so se spomnili tudi DNEVA DRŽAVNOSTI v soboto, 24. junija. Tokrat so se zbrali v dvorani; ga. Helena Cerar Rant jim je pripovedovala o lepotah Slovenije. Otroci 1. in 2. razreda so recitali pesem »Lepa si, naša domovina«. Otroci 3. in 4. razreda pa so predstavili Gregorčičevo »Oj bodi domu zvest«. Za konec pa so zapeli še najmlajši. Po prireditvi so mamice postregle otrokom s čajem, učiteljice pa so za ta praznik pripravile potico.

V MENDOZI so praznovali dan državnosti v nedeljo, 25. junija. Zbrali so se pri sv. maši, ki jo je daroval dušni pastir g. Jože Horn s sodelovanjem diakona Staneta Čada. Pel je pevski zbor pod vodstvom Diega Basqueta. Po kratkem odmoru so se zbrali v dvorani. Kulturni program je izbrala in izvedla mladina. Ob argentinski in slovenski himni so dvignili obe zastavi. Mladi par je položil venec pred simbole državnosti. Štirje napovedovalci so prebrali besedilo, ki je poudarjalo pomembnost državnosti za slovenski narod. Nato sta deklška skupina

Na prazniku slovenske državnosti v soboto, 24. junija, v Dvorani škofa Rožmana v Slovenski hiši. Foto: Marko Vombergar

Encijan in Mendoški oktet zapeli priložnostne pesmi. Predsednica Društva ga. Marjana Šmon Žumer se je zahvalila vsem sodelujočim, ki so pod vodstvom Urške Šmon pripravili in izvedli program. Praznovanje so rojaki nadaljevali ob slavnostnem kosilu.

»Bogu hvala za dar življenja.«

To je geslo, ki si ga je izbral **PATER DR. ALOJZIJ KUKOVICA OB SVOJI OSEMDESETLETNICI**. Na **PRISTAVI**, kjer je pater Kukovica župnik, so se ga spomnili v nedeljo, 25. junija. Gospod jubilarant je daroval slovesno sv. mašo; z njim so somaševali g. prelat Mirko Grbec, g. Anton Pintarič in g. Janez Pintar. Slovesnost bogoslužja je povzdignil dekliški pevski zbor Milina pod vodstvom prof. Marjane Jelenc. Na orglah jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Po sv. maši so svojemu katehetu čestitali otroci Prešernove šole. Sledili so pozdravi: ga. Irena Poglajen; Jožko Rožanec mu je čestital v imenu mladine, ga. Marta Golob v imenu krajevnih Zveze slovenskih mater in žena in lic. Franci Markež v imenu zavodarjev. Pristavske žene so pripravile odlično kosilo. Po posladku so slavljenca pozdravili predsednik Slovenske pristave Edvard Kenda; prebrali so tudi pismo sestre Cvetke iz Kanade. V imenu mladcev in mladenk je patru čestitala Luči Ayerbe, dr. Katica Cukjati pa se mu je zahvalila v imenu Slovenske kulturne akcije. Pozdravil ga je tudi dr. Jure Rode v imenu dušnih pastirjev. Slavljenec se je vsem zahvalil za izraze hvaležnosti in ljubezni. Bog ga ohrani še mnogo let!

Pater dr. Alojzij Kukovica mašuje vsako nedeljo tudi v **SAN JUSTU**, kjer so **praznovali njegovo**

osemdesetletnico v nedeljo, 9. julija. Zbrali so se v stolnici pri sv. maši. Deklici, oblečeni v narodni noši, sta mu izročili slovenski šopek. V imenu farne skupnosti je slavljenca pozdravil Franci Draksler. Vsi udeleženci so ob koncu sv. maše navdušeno zapeli »Hvala večnemu Bogu«. Pater Kukovica se je zahvalil za molitve svojih faranov. V Našem domu je bila praznična akademija, ki jo je vodila Veronika Malovrh. V imenu Našega doma je slavljenca čestitala in se mu zahvalila predsednica ga. Mici Malavašič Casullo. Sledili so pozdravi: Marjan Urbančič, predsednik šolskega odbora; Monika Oblak v imenu mladine; Nežka Kržišnik v imenu krajevnih ZSMŽ; Lučka Marinčič za mladce in mladenke; Stane Mustar za upokoјence. Z Madagaskarja se je oglašil misijonar Peter Opeka. Irena Urbančič Poglajen je predstavila slavljenčev duhovniški lik. Otroci Balantičeve šole so zapeli tri pesmi. Zapel mu je tudi moški zbor pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar. Vsi navzoči so bili nato objavljeni na skupen zajtrk.

V soboto, 1. julija, je bilo v **mali dvorani Slovenske hiše PREDAVANJE ZA VISOKOŠOLCE**. Govoril jim je **pater dr. Alojzij Kukovica** o temi »Nov svetovni red«. Sedaj se družijo lastniki največjih kapitalov, pospešuje se tudi nova laična religija (New Age), ki ne priznava Boga. Študentje so z zanimanjem sledili predavanju.

ČLANSKA VEČERJA V SLOMŠKOVEM DOMU je bila v soboto, 1. julija. Poleg družabnega dela je bil sprejem novih članov in podelitev priznanj zaslužnim javnim delavcem v Slomškovem domu. Priznanje so prejeli: cont. Gregor

Hribar, Anton Kastelic, Tone Bidovec, Franček Breznikar in Lojze Lavrič.

Šolski odsek Zedinjene Slovenije priredi vsako leto ALOJZIJEVO PROSLAVO. Letos je bila v nedeljo, 2. julija, v Slovenski hiši. Otroci, starši in učiteljstvo so se zbrali v cerkvi Marije Pomagaj k sv. maši, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Pri pridigi je predstavil življenje sv. Alojzija, ki je zavetnik mladine. Pater je priporočal, naj ga otroci in mladi posnemajo. Za vodstvo maše, branje beril in prošenj je poskrbela Balantičeva šola. Otroci Rožmanove šole pa so pod vodstvom Marjete Žagar lepo prepevali. Na orglah jih je spremljala prof. Lučka Marinček Kastelic. Po maši so se otroci pred spomenikom spomnili padlih domobrancev. Učenci Baragove šole so prinesli prižgane lučke in šopek rož ter recitali pesem »Prisega« in »Domobranci, bili ste junaki«. Šolska referentka Ani Klemen je otrokom razložila pomen in veličino domobrancev.

Vsi so se nato pomaknili v dvorano in nestrpno pričakovali začetek **igre BISERNI DIADEM**, ki jo je napisal Miha Gaser, predstavili pa **učenci in bivši učenci PREŠERNOVE ŠOLE**. Nastopilo je 82 oseb. Igro je režirala Maruša Zurc Čech, posamezne prizore pa napovedovala Nadica Kopač Grohar. Vsebina igre je pravičljiva. Sirota Mojca ni molila večerne molitve, zato jo je preganjal Skušnjavec. Potem, ko se je odpeljala v veselje po biserni diadem, jo je sodil kralj Sonce. Služiti je morala pri čarovnici Burki babi. Končno se je zgodba srečno končala.

V glavnih vlogah so nastopili: Lučka Ayerbe Rant kot Mojca, Ingrid Kopač kot teta Jera, Niko Stariha

G. Marjan Bečan je maševal in govoril na srečanju molivk in molivcev ŽRV v cerkvi Marije Pomagaj. Foto: Stane Snoj

kot Skušnjavec, Angel varuh je bila Viktorija Selan, Nevenka Grohar princesa, Franci Schiffrer princ, Cecilija Kocmur kraljica Luna, Ivan Klemenčič kralj Sonce, čarovnica Maruška Batagelj Klemenčič. Sceno je izdelal Andrej Golob s pomočniki. Obleke si je zamislil Marcel Brula; šepetalki sta bili Magda Gaser Češarek in Mojca Prešeren Jelenc. Še več oseb je sodelovalo in omogočilo uspeh, ki je osrečil otroke in odrasle.

Pod okriljem Slovenske kulturne akcije je v soboto, 8. julija, **PREDVAL dr. Darko Šušteršič**. Naslov predavanja je bil »Las misiones jesuíticas y guaraníes: arquitectura y artes plásticas«. Zanimivega predavanja se je udeležilo lepo število rojakov.

V četrtek, 13. julija, je bil **SESTANEK ZSMŽ**. Vodila ga je predsednica ga. Pavlina Dobovšek. Predaval pa je **arh. Jure Vombergar** o temi »Napad na družino«.

»Drevje, debla, cvetje« je bilo naslov **LIKOVNI RAZSTAVI**, ki je priredila Slovenska kulturna akcija v soboto, 15. julija, v mali dvorani Slovenske hiše. **Razstavljala je umetnica Andrea Quadri Brula**. Lepo razstavo si je ogledalo veliko ljubiteljev likovne umetnosti, tudi dijaki SSTRMB.

SREČANJE MOLIVK IN MOLIVCEV ŽIVEGA ROŽNEGA VENCA je bilo v nedeljo, 30. julija. Zbrali smo se v cerkvi Marije Pomagaj k molitvi in premišljevanju svetlega dela rožnega venca. Sv. mašo je daroval g. Marjan Bečan, ki je v nagovoru poudaril važnost molitve, ki nas združuje z Bogom. Z molitvijo lahko največ storimo za bližnjega. Čeprav se težko zberemo k premišljevanju in večkrat ne vidimo uspehov, moramo vztrajati. Bog nas vedno usliši, ker je molitev vedno uspešna. Sam Jezus nam je dal zgled, ko je ves dan hodil iz kraja v kraj in ljudi učil, noč pa je pogosto posvetil molitvi. Ljubiti

bližnjega se pravi delati mu dobro, zato bomo za svoje bližnje molili. Tudi sami se z molitvijo bogatimo.

Po sv. maši nas je nagovorila ga. Marjetka Selan. Podala je kratko zgodovino gibanja, molivk in molivcev rožnega venca. Povedala je, da se je v gibanje vpisalo 906 molivk, od tega jih je 191 že odšlo v večnost. Molivcev se je vpisalo 238, od tega jih je 31 že umrlo. Prosila nas je, da sedanjim namenom dodamo še prošnjo za nove duhovne poklice. Po uradnem delu so nas gospe povabile na čaj in prigrizek ter prijateljski razgovor. Razšli smo se z obljubo, da se bomo prihodnje leto zopet srečali.

V nedeljo, 30. julija, je **dr. Jure Rode** odšel na **DUŠNOPASTIRSKI OBISK V MIRAMAR**. Ob 9,30 je bila sv. maša za vse rojake v župnijski cerkvi sv. Andreja. Pred mašo je bila priložnost za sv. spoved. Dr. Rode je obiskal tudi bolnike v mestu in okolici.

Likovna razstava pod naslovom »Drevje, debla, cvetje« umetnice Andree Quadri Brula v Slovenski hiši. Foto: Stane Snoj

malo za šalo...

»Ni pošteno, da mi toliko računate za striženje las, ko pa jih imam tako malo,« pravi plešasti mož pri brivcu. Ta pa odvrne: »To je plačilo za iskanje!«

+
Družina kuje načrte za počitnice. Oglasi se sin:

»Jaz bi najraje šel v kakšen tak kraj, kjer že dolgo nisem bil.« Oče brž odgovori:

»Potem pa pojdi k brivcu!«

+
»Ste bili pozimi kaj aktivni?«
»Da, stalno sem kašljal.«

+
Gospod Klinar pride v trgovino z malimi živalmi in želi kupiti ptiča, ki zna govoriti.

»Papagaje in papige smo, žal, že vse prodali, lahko pa vam ponudim žolno.«

»Pa govori?«
»Ne prav govori, obvlada pa Mor-sejevo abecedo!«

+
»Kaj pa ti v službi delaš?«
»Nič,«

»Kako pa potem veš, kdaj je treba nehati?«

+
»Koliko ste stari, gospa?«
»Enantrideset.«
»Od kdaj?«

+
Desetletni Poldek pride v gostilno in naroči viski.

»Viski pa ni za otroke!« mu reče natak. »Tebi lahko dam le mleko ali pa sadni sok!«

Poldek prične jokati, natak pa ga vpraša:

»In zakaj zdaj tak jok?«
»Doma so mi rekli, da bom dobil mačka, če bom pil viski.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Marsikdo je samo zato v opoziciji, ker ni prišel v poštev za kakšno pozicijo.
- Marsikdo, ki pravi, da je za demokracijo, ugotovi pozneje, da demokracija ni zanj.
- Med normalnimi Slovenci je zelo malo normalnih.
- Med zmagovalci je več vojnih zločincev kot med premaganci, saj v vojni zmaga tisti, ki pobije več sovražnikov.
- Med zmagovalci ni vojnih zločincev.
- Mesarju je goveji jezik veliko pomembnejši od materinega.
- Meščansko desnico najbolj srdito napada meščanska levica.
- Mnogo jih je za domovino umrlo. Ampak še več jih živi na račun domovine.
- Moj ded je živel v deželi Habsburžanov, jaz živim v deželi hamburgerjev.
- Moj edini razredni sovražnik je bil profesor matematike.
- Moj oče se je rodil v bivši Avstriji, jaz sem se rodil v bivši Jugoslaviji – ali se bo moj pravnuk rodil v bivši Sloveniji?
- Morilci imajo krajši spomin kot njihove žrtve.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVija - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

Direktor: mons. dr. Jure Rode - **Urednik:** arh. Jure Vombergar
- **Članica uredniškega odbora:** Metka Mizerit - **Tehnični urednik:** Stane Snoj - **Grafično oblikovanje:** Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - **Tisk:** Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - EE.UU. 425 - C1101AAI Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4362-7215 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - ZDA: Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - ITALIJA: Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - Gorica: Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - AVSTRIJA: Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$65; po pošti: \$85 - OBMEJNE DRŽAVE: 90 dol; brez Stezic: 65 dol - AMERIKA: 110 dol; brez Stezic: 75 dol - EVROPA: €100; brez Stezic: €70 - OSTALE DRŽAVE: 120 dol; brez Stezic: 80 dol - Pošiljanje po več izvodov skupaj zniža poštno stroške - Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina

Stik z nevidnim Bogom	
- Pavle Novak	225
Ki si ga Devica od Svetega Duha spočela - A.M.	226
Rožnivenska - s. Elizabeta Kremžar	227
Nameni Apostolata molitve	228
Anton Martin Slomšek	230
Anton Marija Claret	231
Poznaš Kristusa? - Tomáš Špidlík	233
Bog, ki ima srce - Georg Moser	234
Fatima in atentat na škofa, oblečenega v belem ...	235
Počasi se jasni - Škof Gregorij Rožman	237
Fatimska gospa bo začela latinskoameriško škofovsko konferenco -	238
Nova knjiga sestre Lucije iz Fatime odkriva ...	239
Marijino zmagoslavje - Ludovik Ceglar	239
Vidkinja Mirjana za 25. obletnico prikazovanj ...	240
Bogoslužna znamenja - Ivan Likar	241
Zmaj - utelešenje zlega načela - Simon Čertov	241
Reinkarnacija: Ali se večkrat rodimo? - Iz revije On živi	242
Bodimo strpni - Hubert Požarnik	243
Polje, kdo bo tebe ljubil ... - Ernest Hirschegger	244
Beseda - A. M. Slomšek	246
Leto brez sonca - Marko Kremžar	247
Duhovno življenje je objavilo .	250
Odšla je Stana Zdešar, por. Millionig	252
Iz naše kronike - Metka Mizerit	253
Kratke novice 226, 232, 243 ...	250

Na praznovanju slovenskega državnega praznika je Zedinjena Slovenija odlikovala go. **Sašo Golob Hartman** ter gospoda **Tineta Debeljaka** in **Staneta Grebenca** iz Mendoze (v njegovi odsotnosti izročeno Tonetu Podržaju). *Foto Marko Vomberger*

Srečanje z gospodom kardinalom dr. Francem Rodeotom v Slovenski hiši, ki se je začel s sv. mašo v cerkvi Marije Pomagaj, nadaljevalo pa v Dvorani škofa Rožmana. *Foto Marko Vomberger*

Srečanje z gospodom kardinalom dr. Francem Rodetom v Slovenski hiši
v Dvorani škofa Rožmana. - Foto Marko Vombergar

Correo Argentina Suc. 7 B. A.	FRANQUEO PAGADO
	Concesión Nº 6395
	TARIFA REDUCIDA
	Concesión Nº 2560

La Vida Espiritual Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual Nº 90-877
Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - Estados Unidos 425 - C1101AAI Buenos Aires - Argentina